

๑

ปฐมเหตุแห่งความบ้าคลั่ง

ร่างสูงโปร่งในชุดเซ็กซี่ตัวสาวสาวทำเข้าไปในเวิร์ดของตีงกุมารเวช
ไบหน้าหล่อเหลาของคนที่มีส่วนสูงกว่าหนึ่งร้อยแปดสิบห้าเซนติเมตรเช่น
นายแพทย์บุริม หรือหมอพันธุ์ ก็มองแฟ้มไอพีดีในมือเพื่อย้อนดู
ประวัติการรักษาของคนไข้ในการดูแล นิ้วเรียวยาวสะอาดที่มีปล้องข้อนิ้ว
แข็งแรงเปิดแฟ้มในมือไปมาก่อนจะปิดกลับไปอีกครั้ง เขาส่งแฟ้มคืนให้
พยาบาลผู้ช่วยที่เดินตามมาด้านหลัง แล้วรับเสื้อกาวน์สีชมพูอ่อนซึ่งเป็นชุด
กาวน์ประจำเวิร์ดเด็กมาสวมใส่

“ผู้ป่วยมีภาวะท้องอืดตั้งแต่กำเนิด มีอาการท้องผูกสลับท้องเดินจาก
ลำไส้อักเสบร่วมด้วย ผมเลยทำแบเรียมเอนีมา^๑ก่อนเอกซเรย์ และตัด
ชิ้นเนื้อลำไส้ใหญ่ในรูทวารตรวจหาปมประสาท พบว่าสาเหตุเกิดจากความ

^๑ การสวนแป้งแบเรียม (Barium Enema) เป็นวิธีการตรวจทางรังสีวิทยาเพื่อหาความผิดปกติของลำไส้ใหญ่ โดยการสวนแป้งแบเรียมและลมเข้าทางทวารหนัก จากนั้นจึงทำการเอกซเรย์

ผิดปกติของลำไส้บางส่วนที่ไม่มีเซลล์ประสาทซึ่งทำหน้าที่ควบคุมการเคลื่อนไหวของลำไส้ใหญ่ส่วนปลาย วินิจฉัยได้ว่าผู้ป่วยเป็นโรคลำไส้ใหญ่โป่งพองครึ่งอาจารย์”

เขากล่าวกับรองศาสตราจารย์ นายแพทย์วงวิทย์ อาจารย์ของเขาซึ่งกำลังเดินนำหน้าไปทางห้องผู้ป่วย

“แล้วหมอปุณณ์คิดว่าควรจัดการกับเคสนี้ยังไง” นายแพทย์วงวิทย์ที่เสียบฟังถามกลับเพราะอยากทราบความเห็น อันเป็นเคล็ดลับของกุมารศัลยแพทย์เช่นปุริม

“ใช้วิธีผ่าตัดลำไส้ส่วนที่ตีบไม่มีประสาทผ่านทางรูทวารครึ่งอาจารย์ แต่การผ่าตัดนี้เป็นการผ่าตัดใหญ่ จึงมีความเสี่ยงเรื่องการติดเชื้อ ผมเลยจะป้องกันด้วยการให้ยาแก้อักเสบและเตรียมลำไส้ของผู้ป่วยก่อน”

นายแพทย์วงวิทย์พยักหน้าอีกครั้ง “ดีมากหมอปุณณ์ เอาละที่นี่... ถึงเวลาแล้ว”

“ครับ?”

“ยิ้ม”

กล่าวจบคนเป็นอาจารย์หมอซึ่งอยู่ในชุดกาวน์สีเขียวพวยหวนเช่นเดียวกับศิษย์ก็จิกยิ้มใจดีให้ดูเป็นตัวอย่าง แล้วผลักบานประตูเข้าไป ปุริมผู้หนึ่งขริบและเป็นผู้ชายที่ยิ้มน้อยที่สุดในโลกรีบก้าวตาม ไม่ลืมหินจิกยิ้มตามแบบอาจารย์ของเขา ซึ่ง ‘ยิ้ม’ นั้นเปรียบเสมือนอุปกรณ์การแพทย์อย่างหนึ่งที่กุมารแพทย์ทุกคนรวมถึงกุมารศัลยแพทย์เช่นเขาต้องมี

“คุณลู่ใจดีมาแล้ว!”

เสียงเจี๊ยวจ๊าวดังขึ้นภายในห้องผู้ป่วยที่เต็มไปด้วยสีสนสดใสราวกับสวนเด็กเล่น ผ่นห้องโดยรอบตกแต่งด้วยรูปสัตว์ต่างๆ ทั้งยีราฟ ช้าง กระต่าย ไปจนถึงก้อนเมฆสวยและพระอาทิตย์ยิ้มแฉ่ง ปุริมซึ่งเดินตามอาจารย์หมอเข้ามาด้านในก้าวไปซิดเตียงเล็กภายในห้องที่มีหนูน้อยแก้มใส นั่งเล่นตุ๊กตากระต่ายตัวเบ๊าะๆ อยู่ ช้างเตียงอีกฝั่งคือตู้ปกครองของเด็กหญิง

ที่นั่งหมอง ดูเหนื่อยล้า ใบหน้าอิดโรย

“เป็นยังไงบ้างคนเก่ง ยังเจ็บอกอยู่ไหม”

ปุริมมองอาจารย์หมองของเขาที่ร้องถามเด็กน้อยตาใส

“เจ็บค่ะ แต่คุณแม่บอกเด็กดีต้องอดทน ไม่อย่างนั้นเทวดาจะไม่ลงมาช่วย”

การตอบโต้และใบหน้าซีดเผือดทำให้หมองหนุ่มที่เฝ้ามองอยู่สงสารเด็กหญิงจับใจ ขณะที่นายแพทย์วงวิทย์เอียงตัวกลับมามองลูกศิษย์ รอยยิ้มใจดีไม่อาจหายไปจากใบหน้าของอาจารย์ขณะพยักพยเคียดให้เด็กหญิงมองมาทางแพทย์หนุ่ม

“จ้ะแปลว่าน้องข้าวเป็นเด็กดี เพราะเทวดาของหนูลงมาช่วยแล้ว นั่นไง...คนนั้น”

เด็กน้อยทำตาโตแล้วยิ้มแต่ให้ปุริม และรอยยิ้มบริสุทธิ์นั้นเองทำให้คนที่ยิ้มรออยู่ยิ้มยิ้มกว้างตอบอย่างจริงใจยิ่งกว่าเก่า

“ไม่เป็นไรแล้วนะคนเก่ง” หมองหนุ่มกล่าวแล้วยื่นมือลูบศีรษะเล็กๆ “เดี๋ยวก็ได้กลับบ้านแล้ว”

การผ่าตัดแก้ไขปัญหาโรคกล้ามเนื้อโป่งพองของน้องข้าวขวัญผ่านพ้นไป และได้ผลเป็นที่น่าพอใจของคณะแพทย์ ปุริมอยู่คุยกับอาจารย์ของเขา แล้วจึงรวนตัวรอดไปดูอาการคนไข้หลังผ่าตัด เมื่อทราบว่าการของน้องข้าวขวัญดีขึ้นตามลำดับเขาก็เบาใจ ชายหนุ่มเดินกลับไปห้องพักแพทย์ทันทีที่หย่อนตัวลงพิงพนักเก้าอี้หน้าโต๊ะทำงานก็รู้สึกได้ถึงแรงสั่นเตือนจากเครื่องมือสื่อสารที่วางทิ้งไว้ในลิ้นชัก

ปุริมเปิดลิ้นชักหยิบสมาร์ตโฟนขึ้นมาดู ทันทีที่พบว่าคนโทร. เข้าไม่ใช่ใคร แต่เป็นนุริศร์ เลขขา ของ ‘คนข้างบ้าน’ เขานั้นเอง คนเป็นหมอก็ยอมรับสาย แม้ไม่อยากจะรู้เลยก็ตามว่าอีกฝ่ายโทร. มาด้วยเรื่องอะไร

“ครับ”

นั่นคือคำทักทายที่คนเป็นหมอใช้สำหรับเลขาฯ ของคนข้างบ้าน ทว่า
ปลายสายที่ดังกระหึ่มไปด้วยเสียงเพลงและเสียงโหวกเหวกโวยวายกลับ
ทำให้ปริมขมวดคิ้วทันที

“หมอปุณณ์คะ!”

“ครับ”

“หมอปุณณ์เลิกงานหรือยังคะ!” เสียงของชายหนุ่มที่ตัดจนเล็กแหลม
ถามกลับอย่างร้อนรน

“ครับ”

“ขึ้นช่วยมาที่อารีนาทองหล่อ ๑๐ ได้หรือเปล่า มาตอนนี่เลยนะคะ มา
ดูซิใหม่คะ!”

ปริมถอนหายใจ แล้วรอกเสียงกลับไปราวกับเข้าใจคำขอร้อง
แปลกๆ ของอีกฝ่าย

“อีกแล้ว...หรือครับ”

“ใช่ค่ะ! หมอมาเดี๋ยวนี้เลยนะคะหมอ มาก่อนที่ ‘มาตาม’ จะคลั่งไป
กว่านี้ พลีสส!”

เสียงกระหึ่มของเพลงแนวอิเล็กทรอนิกส์แดนซ์ทำให้ร่างสูงในชุดเซ็กซี่
ขาวกางเกงสแล็กส์ดำก้าวลงจากรถพลาจขมวดคิ้ว ชายหนุ่มปิดประตูและ
กดรีโมตล็อกรถ ทว่าแทนที่เขาจะเดินเข้าไปในผับอันเป็นต้นกำเนิดเสียง
อีกทีก็ครีโกโครม กลับหมุนกายสูงโปร่งไปอีกทาง เป้าหมายคือร้านซ่อมซ่อม
ซึ่งตกแต่งด้วยไฟสีแดงฉานและหัวควายประดับเด่นหน้าร้าน

หมอหนุ่มถอนใจแล้วเร่งฝีเท้าเข้าไปในร้าน ‘ขาดองครองใจ’ เสียง
เพลงเพื่อชีวิตดังลอดออกมาด้านนอก พร้อมเสียงเชียร์ของบรรดานักท่อง
ราตรีภายในร้าน ปริมไม่รีรอจึงหะการก้าวเดินให้เข้าไปกว่านั้น เขาเลิกมาน
ลูกบิดไม้ที่ห้อยระย้าต่างประตูร้านเข้าไป ภายในคือโถงกว้างที่โล่งสบายและ
อากาศถ่ายเทสะดวก ตกแต่งด้วยเครื่องเรือนไม้หยาบๆ ทั้งหมด เส้าสูง

ชะลุดแต่ละต้นมีตะเกียงเจ้าพายุประดับไว้ ให้กลิ่นอายความเป็นเพื่อชีวิต ทว่าสิ่งเหล่านั้นกลับไม่ได้ดึงดูดสายตาของหมอมดมเลย เพราะบัดนี้คนเป็นหมอกำลังจับจ้องไปยังร่างหุ่นตาบนเวทีสุดปลายทางของโถงนั้น ร่างของหญิงสาวในชุดแบรนต์เนมสวยเนี้ยบตลอดร่าง ทว่ากำลังคงไม่ค์อย่างเมามันและร้องเพลงด้วยเสียงยานาง บ่งบอกว่าเธอกำลังเฝ้าถึงขั้นสุดถึงกระดิ่งแมว

“ที่เดียวไอน้องงง~ คินนี่พี่จงเฝ้าหมุดด้านใน ขอมุมสลัวๆ รู้ตัวว่าต้องร้องไห้ ไม่อยากให้เห็นน้ำตา~”

เรียวกปากอิมที่เปราะเปื้อนคราบลิปสติกสีแดงเป็นวงกว้างขยับร้องตามทำนองเพลงอย่างออกรส ทว่านัยน์ตาโตคู่สวยที่บัดนี้เต็มไปด้วยน้ำตา คราบมาสคารา และอายไลเนอร์กำลังหลับพรึ่ม คิ้วเรียวกสวยที่เขียนไว้เสียดมกริบขมวดเข้าหากัน บอกถึงความตั้งใจที่คนเป็นเจ้าของเช่นนางสาวตรีประดับ หรือมาตามปริม พยายามเค้นเสียงให้แขกทั้งร้านที่นั่งเชียร์อยู่ด้านล่างได้ฟัง

“อยากเฝ้าให้พัก รถไม่ได้ขับจับแท็กซี่มา หัวใจที่โดนหักหลัง พบฟังเสียไม่เป็นท่า พี่เลยจะมาเฝ้าให้กระจายยย~”

ปริมจ้องมองร่างที่แทบจะเลื้อยไปมาบนเวทีอย่างไร้ความรู้สึก เขากลามตัวเองว่าควรทำเช่นไรกับ ‘ผู้หญิงข้างบ้าน’ คนนี้ เพราะนี่มันตั้งครั้งที่ยี่สิบ! ครั้งที่ยี่สิบที่เขาต้องมายืนอยู่ตรงนี้ เห็นภาพมาแล้วเลื้อยแบบนี้ และดูเหมือนเขาคงต้องเห็นมันไปอย่างนี้ตลอดชีวิตด้วย

“คินนี่พี่เป็นราชา! ราชนีก! หัก! แห่งอาณาจักรช็อครักสลายยย~” ร่างนั้นยังคงร้องต่อ ยกนิ้วชี้ขึ้นเสมอหน้าแล้วส่ายไปมาประกอบเนื้อเพลง “ไม่มีเมสสิ ม่ายมีหญิงใด มีแต่เพื่อนใจชื่อว่าสุรา~”

“เฮ!”

“เฮ้ชน!”

“รีบซงไอน้อง คินนี่ไม่ก่องไม่มีเลิกรา คบคนมันมีแต่ท้อ! คบ

แอลกอฮอล์มันกว่า! คำสั่งราชาขกมาอีกเบนหนน~”

ไอ้คนบนนั้นของหมอบุริมยังคงร้องต่อพร้อมเสียงเชียร์ของผู้คนในร้าน ก่อนนิ้วเรียวยของฝ่ายนั้นจะชี้กราดไปทั่ว ทำท่าทางซึ่งข้งราวกับตัวเป็นราชันจริงๆ แล้วยังทำนิ้วสั่งยาตองเพิ่มตามเพลงอีกด้วย

‘คืนนี้ไม่กองไม่เลิกเธอ...ที่ ฉันที้ละจะทำให้แกกองเดี๋ยวนี้!’

แพทย์หนุ่มมคิดแล้วสาวเท้าตรงไปยังเวทีซึ่งประดับประดาด้วยไฟสีเขียว แดง เหลือง นัยน์ตาคมแสนสงบนิ่งของ ‘ผู้ปกครองมาตามบุริม’ มองไปยังเวทีกว้าง ถึงแม้บนนั้นจะมีเพียงหญิงเดี่ยวครอบครองอยู่ แต่ร่างบางกลับไม่ปล่อยให้แต่ละตารางนิ้วหอยหงา เพราะเดี๋ยวจะเีเซไปทางนั้นที่ทางนี้ที่ ไปพร้อมท่าเต้น ‘สายย่อ’ แสนพิสดารที่คงหาจากที่ไหนไม่ได้อีกแล้ว

บุริมขบกรามยามเห็นแขกในร้านที่ดูจะเมามายเช่นกันเดินไปริมเวที ก่อนจะยกแก้วยาตองใบเล็กซึ่งมียาตองสีน้ำตาลแก่เต็มแก้วไปให้ตรีประดับและกรามของชายหนุ่มก็แทบจะเหลลกละเอียดลงเดี๋ยวนั้น เมื่อคน ‘เมาเรือ’ รีบเซตลาเข้าไปรับ ก่อนจะยกกรอกปากหมดแก้ว พร้อมเสียงเชียร์เฮลั่นร้านของแขกทุกคนซึ่งทำตัวเป็นสาวกของเจ้าตัว

แล้วดู! มันยังจะยืมแต่ทั้งที่เมาแ่อออกอย่างนั้น สองแก้วแดงปลั่งเพราะเมาเต็มที แดงเหมือนหน้าของลุงผกายฤทธิ์ พ่อของมันตอนเมาไม่มีผิดเลย

พอกันที่ เขาทนดูไม่ได้อีกแล้ว!

บุริมเต็มดุ่มๆ แหวกกกลุ่มนักท่องเที่ยวที่กำลังเต้นอย่างเมามันเพื่อไปหยุดยั้งหญิงสาว แต่ละคนถือแก้วยาตอง ชูไปทางเวทีราวกับกำลังร่วมฉลองให้ท่าเต้นบ้าคลั่งของตรีประดับ บรรยากาศภายในร้านคึกคักและเต็มไปด้วยผู้คนที่มาปลิ้น ถึงกระนั้นเสียงหัวเราะและแก้วยาตองแก้วแล้วแก้วเล่าก็ถูกระดกกรอกคอกทุกคนอยู่เนื่องๆ ณ ที่แห่งนั้นไม่มีใครทะเลาะเบาะแว้งกัน มีแต่คอกเพื่อชีวิตที่มาร่วมตริงกีโนแบบฉบับ แอ็ด คาราบาว ทว่าเจ้าของร้าน

สูงโปร่งก็มีความอดทนพอที่จะขอทางเข้าไป แน่แน่นอนว่าเขายังคงใช้สายตาผู้ปกครองจับจ้องไปที่ร่างของคนบนเวทีซึ่งบัดนี้ยังไม่รู้ร้อนรู้หนาว เต็นยึกยักหยุกหยิกไม่หยุดหย่อน ที่สำคัญดูเหมือนจะยิ่งเพิ่มท่วงท่าพิสดารรุนแรงกว่าเดิมอีกด้วย

มันมีอัปเลเวล!

ว่าการปรากฏตัวของปุริมก็ใช้จะไม่มีการตื่นตกใจไปเสียทีเดียว อย่างน้อยก็มีอยู่สองหน่อที่ยืนทำหน้าอกบุญไม่รับอยู่ริมเวที ประกอบด้วยชายเทียมสองคน บุริศร์และธนิก เลขาฯ และเพื่อนร่วมงานของคนบนเวทีที่แพทย์หนุ่มกำลังปรามาสอยู่ในใจ

“เจ้บี! หมอปุณณ์มานู่นแล้ว”

ธนิกซึ่งเป็นคนแรกที่เห็นแพทย์หนุ่มรีบเรียกชายหนุ่มอีกคนให้หันดู บุริศร์ซึ่งกำลังสูดยาตามแก้อาการวิงเวียนเพราะเห็นสภาพเจ้านายบนเวทีรีบหันไปทางปุริม เมื่อพบคนที่รอคอยเข้าจริงๆ ก็วิ่งโร่เข้าไปหาพร้อมน้ำตาปริมขอบตา

“หมอปุณณ์คะ หมอปุณณ์ช่วยบีที่เถอะคะ”

ชายหนุ่มร่างสูงสวมสูทสีสตริปถลาเข้ามาเกาะแขนคนเป็นหมอ เป็นเหตุให้กระเป๋าสตางค์เงินตราหลายแสนกวัดแกว่งกระทบร่างปุริมที่ยืนนิ่งเป็นภูเขาคิน ทว่าบุริศร์ไม่คิดสนใจ ชายหนุ่มหันใส่ที่ดูหน้าสวยกว่าผู้หญิงเริ่มพูดถึงสิ่งที่อึดอัดมาตลอดตั้งแต่คนเป็นนายได้รับสายบอกเลิกจากแฟนหนุ่มคนที่สี่สิบ

“ตั้งแต่คุณตรันโทร มาตอนหมั้น มาตามก็คลั่งเกินกว่าที่บีจะกอบกู้ได้ นี่นางขึ้นไปบนเวทีตั้งแต่ห้าโมงเย็น บีจะพากลับคอนโดก็เพลงฤทธิ์ใส่พุงนี่เข้ามีประชุมใหญ่ที่บริษัทด้วย ขึ้นเป็นอย่างนี้ต่อไป โพรเจกต์ที่มาตามตั้งใจทุ่มสุดตัวหลุดมือไปแน่นอน ฮึ๊ก! โโฮ~~”

คำพูดของบุริศร์อาจดูเหมือนไม่ได้รับความสนใจใดๆ จากปุริม เพราะชายหนุ่มทำเพียงยืนนิ่ง นัยน์ตาดำขลับจับจ้องแต่ร่างที่ยังคงเต็น

รูดเสากระด้าลมอยู่บนเวที แต่เลขาฯ หนุ่มเช่นบุริศร์เชื่อว่าหมอมดมได้ยืนทุกคำที่เขากล่าวไป ที่สำคัญเขาโล่งใจแล้ว เพราะเมื่อหมอบุริศร์มา บัญหาทุกอย่างย่อมคลี่คลาย รวมถึงฤทธิ์เดชของนางพญาแห่ง ‘บริษัทศิย์นิวเอจ’ ด้วย

บุริศร์ผลจากบุริศร์ ขาวาวๆ ของเขาก้าวเข้าไปใกล้เวที ผู้คนรอบข้างเหมือนจะรับรู้ถึงบุคลิกที่ซึ่งขังและไม่มีอารมณ์ร่วมด้วย จึงเริ่มหยุดเต้นและหันมอง ทว่าคนบนเวทีซึ่งเป็นต้นเหตุทั้งหมดยังคง...

“ต้มยำกุ้ง! ยิ้มเยาะ! หัวเราะเย้ย! เนื้อออ...แดดเดียว! เอื้อนเอ่ย! สมน้ำหน้า!”

เจ้าตัวยังคงร้องถึงเนื้อแดดเดียวและต้มยำกุ้งอยู่ ทว่าคราวนี้น้ำตาที่หยุดไหลไปนานกลับเริ่มไหลอาบสองแก้มอีกครั้ง ทำให้คราบเหนียวๆ ดำๆ ของเครื่องสำอางที่แห้งกรังในตอนแรกไหลเยิ้มจนดูคล้ายเล็ดจาก้าตอนเป็ยกฝน

“อยากตะโกนดังๆ กลางร้านเหล้า! ว่าโคตรโคกโคตรคร้าเกล้าเหลือแสน”

มือบางยกแก้วขาดองแก้วใหม่ขึ้นเหนือหัว ก่อนจะตะโกนสุดเสียงด้วยอาการเมาแเอ้

“เฮ้ย อ้ายน้อง! หนุ่มบ่าวขอเหล้าเบน! อึก! ตี๋มิให้โลกที่ขาดแคลนคน! จริง! ใจ! ~~”

“บุริศร์!”

เสียงเรียกชื่อที่แสนคุ้นหูซึ่งดังในจังหวะที่ดนตรีกำลังเบาลง ทำให้คนแทบไร้สติตั้งอย่างตรีประดับพระงักแล้วปรือตามองอย่างยากลำบาก ภาพที่เธอเห็นท่ามกลางบรรยากาศมืดสลัวคือชายหนุ่มร่างสูงโปร่งในชุดเนี้ยบกริบตั้งแต่หัวจดเท้า ใบหน้าคุ้นเคยมองเธอดูๆ นัยน์ตาคู่มันนั้นมีพลังบางอย่างทำให้เธอต้องยอมเชื่อฟังเสมอ

พลันสมองที่มินชาเพราะฤทธิ์แอลกอฮอล์ของหญิงสาวก็ถูกกระตุ้น

ด้วยคนสำคัญตรงหน้า

เธอจำได้...จำได้ดีเชียวละ ว่าคนที่เรียกชื่อเธอคนนั้นคือใคร
หญิงสาวสะอึกแล้วยิ้มกว้าง เธอยกมือขึ้นไปยังบุริมราวกับจะบอกว่า
'ฮั่นแน่! มาด้วยเธอจ๊ะ' ก่อนจะตะโกนสุดเสียงร้องเรียกคนที่ยื่นมือมองเธอ
อยู่

“พ่อจ๋าาา”

ร่างแบบบางในชุดเดรสหลุดลุ่ยกระโดดตกลาเข้าหาคนที่เธอเห็นว่าเป็น
พ่อซึ่งความจริงกำลังนอนให้พัศดมเป่าไธสงเปิดอยู่ที่บ้าน แพทย์หนุ่ม
ที่จู่ๆ เห็นคนบินถึงกับทำอะไรไม่ถูก รีบวิ่งเข้าไปรับหญิงสาวทันที แขนเรียว
ของเธอโอบกอดร่างสูงของเขาเอาไว้ สองขาเกี่ยวกระหวัดรัดเอวสอบอย่าง
แนบแน่นและรุนแรง ใบหน้าที่ล้อมกรอบด้วยเส้นผมยุ่งเหยิงเนื่องจากเดิน
สะบัดหัวมาตั้งแต่เย็นกตมลงบนแผงออกกว้างซึ่งมีกลิ่นเย็นสะอาดแสน
คุ้นเคย ในครานั้นเอง ร่างของคนเมาเรื้อนก็เริ่มสะท้าน เสียงสะอึกสะอื้น
ดังขึ้นแนบอกของบุริม

อกที่ทำให้เธอรู้สึกได้ว่า...เธอถึงบ้านแล้ว

“ฮึก! ฮือ...พ่อจ๋า หนูกหักอีกแล้ว โฮๆ”

บุริมซึ่งใช้สองมือซ้อนขาหญิงสาวเอาไว้ถอนหายใจ เขาก็มกระชับใกล้
ใบหน้าของคนทีกอดเขาแน่นแล้วกระชับร่างเธอให้แนบตัวยิ่งกว่าเก่า

“ฉันไม่ใช่พ่อแก่ซะหน่อย”

กล่าวจบคนที่ตั้งใจมากำราบก็อุ้มหญิงสาวออกจากร้าน ไม่ลืมรับ
กระเป่าแอร์เมสเบอร์กินของตรีประดับที่เลขฯ เช่นบุริศร์ส่งมาให้

บุริมพยักหน้าให้สองหนุ่ม ทิ้งให้บุริศร์และธนิยก็นอนหายใจมอง
ตามตาละห้อยพลงเอ่ยเพิ่มพำ

“ถ้าฉันเป็นมาตาม...ฉันจะเอาเพื่อนเป็นผัวให้รู้แล้วรู้รอดไปเลย”

ธนิกพยักหน้าอย่างเคลิบเคลิ้มตามคำพูดของอีกฝ่าย ยื่นมือส่ง
คนในหัวข้อสนทนาทั้งสองไปจนสุดสายตา

๒

กวางยิวาของพ่อ

รถเรนจ์โรเวอร์อีโวกสีเงินยวงพุ่งทะยานออกจากซอยทองหล่อ ๑๐ ตรงสู่ถนนเอกมัย บูริมหนึ่งหน้าหนึ่งประจำตำแหน่งคนขับ สายตาดำจ้องมองถนน ทว่าสองหูกลับจจดจ่ออยู่ที่เสียงร้องของคนข้างกาย

“ฮือๆ พ่อจ๋า ไ้ตั้นมันทิ้งหนู พ่อเอาปืนไปยิงมันเลยนะพ่อ!”

ไม่ว่าเปล่า แขนเรียวยังเอื้อมไขว่คว้าแขนของชายหนุ่ม เขย่าบ้าง กระชากบ้างสลับกันไป

“เลิกครวญครางซะที ก่อนที่ฉันจะตีแก”

ตรีประดับที่โดนพ่อตุ้มเบะปากร้องให้อีกรอบ ความน้อยเนื้อต่ำใจจากฤทธิ์สุราทำให้หญิงสาวกลายเป็นเด็กหกขบที่รับไม่ได้เมื่อโดนพ่อตุ้ม

แต่เดี๋ยว...นั่นมันพ่อเธอที่ไหนกันเล่า!

“ทำไมพ่อพูดกับหนูนี้ ไ้ไหนพ่อว่าหนูเป็นดวงยิวาของพ่อจาย พ่อพูดเซ่!”

“ปล่อยคอเสื่อฉัน...แล้วกลับไปนอนอย่าได้กระดิก”

“พ้อมีเมียใหม่แล้วไซ้มะ ฮี้ก...พ่อจะทิ้งหนูอีกคนแล้ว ฮือๆ พวก

ผู้ชายก็แบบนี้ เหมือนกันหมดทั้งโลก! หนูจะ...หนูจะ...อีก!”

หมอมดมที่ง่วนอยู่กับมือไม้ซึ่งเกาะเกี่ยวแขนเขาเป็นพัลวันหันมองหญิงสาวข้างตัวที่ทำเหมือนจะอาเจียนออกมา

“หยุดนะ อย่าได้อ้วกในรถฉันเชียะว”

คนรักรถ คนรักสะอาด ซ้ำยังเป็นคนดูเอ๋ขึ้นทันที ทว่าตรีประดับจะฟังหรือก็เปล่า เพราะบัดนี้สิ่งปฏิญ์ลีในร่างกายของเธอถูกขย้อออกมาจ่อที่คอหอยเรียบร้อยแล้ว

ปริมมองปฏิกิริยานั้นตาโต เขารีบเปิดไฟขอทางแล้วจอดรถ ก่อนจะหันไปชี้หน้าจอมวุ่นวายในชีวิตซึ่งกำลังเบิกตาโตทำแก้มปองใส่เขาเช่นกัน เหมือนจะบอกว่าเธอห้ามมันไม่ได้จริงๆ

“หยุด! กลิ่นมันกลับเข้าไป ปริม...กลิ่น!”

จะด้วยเสียงขมิหรือเพราะสติกลับมาเพียงแวบหนึ่งก็ตาม ตรีประดับกลิ่นเจ้าของเหล่านั้นกลับลงคอออย่างยากลำบากแล้วทิ้งตัวนอนแผ่ไปบนเบาะ ในขณะที่คนใจหายใจคิดว่าเช่นปริมมองหญิงสาวอย่างไม่ว้าวางใจครู่ใหญ่

ทว่าในนาทีสุดท้ายที่ชายหนุ่มกำลังจะเอี้ยวตัวกลับไปขับรถ ร่างแบบบางของตรีประดับก็พุ่งตัวขึ้นนั่งอีกครั้ง ด้วยความว่องไวของนายแพทย์ ซึ่งมีสัญชาตญาณการตัดสินใจในเวลาคับขันเป็นเยี่ยม ชายหนุ่มคว้ากระบี่แอร์เมสที่วางเอียงกระเท่เรืออยู่บนเบาะหลังขึ้นมา แล้วดันไปตรงหน้าหญิงสาวซึ่งรีบคว้ากระบี่แสร์กแสร์หวงของตนเอาไว้อย่างเต็มใจ

“อ้วกกก!”

นารีรำพึง พญาเสือโคร่ง ช้างกระที่บโรง และถั่วลิสงอีกนิดๆ หน่อยๆ ที่ตรีประดับกินไปเมื่อหัวค่ำพุ่งพรวดลงไปใ้ในกระบี่หื้อทรูจนแทบจะล้นปริม เสียงอาเจียนยังดังต่อไปอีกพักใหญ่ ส่วนปริมนั้นหรือ...

เขานั่งมองหญิงสาวด้วยสีหน้าไร้อารมณ์สุดๆ

ประตูเลื่อนร้านสะดวกซื้อเปิดออกพร้อมร่างสูงโปร่งของบุริมที่ถือถุงของร้านเดียวกันนั้นก้าวออกมา ชายหนุ่มเดินกลับมาที่รถโดยที่สีหน้ายังเป็นแบบเดิม เขาก้าวกลับขึ้นรถ ปิดประตู แล้วมองหญิงสาวซึ่งยังคงหลับสบาย ทั้งที่ทำภายในรถของเขาเหม็นไหม้

แพทย์หนุ่มเอื้อมปรับเบาะไฟฟ้าที่ตรีประดับนั่งอยู่ให้เอนราบลง จับศีรษะที่เอียงรูดไปกับกระจกตามการเคลื่อนของเบาะให้เข้าที่ ก่อนที่เขาจะหยิบแผ่นซีดีเครื่องสำอางออกมาจากถุงข้าวของที่เพิ่งไปซื้อ มา เริ่มเซ็ดทำความสะอาดใบหน้าให้หญิงสาว ไม่ว่าจะเป็นคราบอ้วกตรงมุมปาก คราบลิปสติกที่เบลอเลอะรอบปากตั้งแต่ใต้จมูกถึงคางเรียว และคราบมาสคาราอายแชโดว์ อายไลเนอร์ รวมถึงร่องพื้นแสนหนาที่แม่ตัวดีโบกเอาไว้แบบจัดเต็ม

“อ้อ...อะไรเปียกๆ เนี่ยพ่อ”

“อยู่ดีๆ!”

ตรีประดับขมวดคิ้วเมื่อตามใบหน้าและลำคอถูกความเย็นบางอย่างไหลผ่านเบาๆ เธอพยายามบดป้องและดันเจ้าสิ่งนั้นออกไป แต่สุดท้ายก็โดนคนที่เธอคิดว่าเป็นบุพการีหักนิ้วเบาๆ ราวกับจะบอกว่าถ้าเธอไม่นิ่งตามคำเตือน เขาก็จะทำแบบนี้เรื่อยไป

หญิงสาวขมวดคิ้วและเบะปากอีกครั้ง ก่อนความม่งวงจะทำให้เธอหลับไปอย่างรวดเร็ว

ตลอดเวลาที่เซ็ดเครื่องสำอางให้หญิงสาว คนเป็นหมอก็ยังคงวางสีหน้านิ่งสนิทแบบเดิม ทว่าเขากลับทำทุกอย่างอย่างรวดเร็วคล่องแคล่ว ราวกับนี่มิใช่ครั้งแรกที่ต้องมาดูแลคนหมดสภาพคนนั้น

ใช่แล้ว...ก็มันตั้งครั้งที่ยี่สิบ

ครั้งที่ยี่สิบที่เขาต้องมาเห็นตรีประดับอกหักแบบนี้

ครั้งที่ยี่สิบที่เขาต้องมาหอบคนเมามากลับบ้าน

ครั้งที่ยี่สิบที่เขาต้องมองเห็นเธออ้วก เห็นการนอนตัดพ้อ ถูกเข้าใจผิด

ว่าเป็นพ่อ และสุดท้าย...เห็นน้ำตา

ทั้งที่ปกติหญิงสาวไม่ใช่คนดื้อหรือเทียวกลางคืนเลยด้วยซ้ำ ตรี-
 ประดับนับว่าเป็นคนที่รู้หน้าที่ของตัวเองในระดับที่ค่อนข้างเขายังนับถือ เธอ
 เป็นคนเก่ง หัวไว มีความสามารถและมีความมั่นใจ แม้จะมีความคิด
 ผิดแผกจากชาวบ้านไปบ้าง แต่นั่นมันก็คือนิสัยของคนเป็นศรีเอทิมิใช่หรือ
 หญิงสาวไม่เคยเหลวไหลจนเสียงานเสียการ ทว่าเธอมักจะนอตหลุดอย่างนี้
 ทุกครั้งที่มีเรื่องความรักเข้ามาเกี่ยวข้อง...

หลุดทุกครั้งที่คนรักของเธอตัดรอนความสัมพันธ์

หมอมดมคิดในจังหวะสุดท้ายที่เขาใช้แผนทำความสะอาดเซ็ดใบหน้า
 ให้ตรีประดับเสร็จ นัยน์ตากมของคนที่นั่งสงบมาตลอดจ้องมองใบหน้าของ
 คนข้างบ้านซึ่งพ่วงตำแหน่ง ‘คนในครอบครัว’ มาด้วย

ใบหน้าของคนหมดสภาพยังคงเห่อแดงเพราะพิษแอลกอฮอล์ที่หลง
 เหลืออยู่ เปลือกตาใต้คิ้วสีอ่อนปกปิดนัยน์ตากลมโตเอาไว้ มันปิดสนิท
 รวากับเธอกำลังหลับลึกและคงไม่ตื่นขึ้นมาอีกแล้ว จมูกได้รูปไม่โด่งเกินไป
 ไม่เล็กเกินไป มีปลายเซ็ดเล็กน้อยบอกอุปนิสัยของลูกสาวเพียงคนเดียว
 เรียวปากอิมลีซีตมีสีชมพูระเรื่อซ่อนอยู่ภายใน กลีบปากอบอุ้นที่ครึ่งหนึ่ง
 เมื่อนานมาแล้ว...

เขาเคยครอบครองและได้สัมผัสมัน...

“ที อย่างแคะไ้ไ้ตรัน ไม่มีวานเซ็ดชูเกียรติวรงค์ตระกูลได้เป็นอัน
 ขาด!”

ทว่าจู่ๆ การขยับอย่างกะทันหันของคนถูกจ้องก็ทำให้บุริมชะงัก เขา
 หยุดความคิดเรื่อยเปื่อยที่มักผุดขึ้นในใจเสมอเวลาตัวเขาเสียการควบคุม
 ก่อนจะไปนั่งคิดเรื่องบางอย่างพลางปรายตามองคนเมมาที่เริ่มซีบซีบไป
 ทั่วรถ

“สภาพแบบนี้...กลับ ‘บ้านเรา’ ก็แล้วกัน”

เขาตัดสติใจเอียงตัวเข้าไปใกล้หญิงสาว คาดเข็มขัดนิรภัยให้ แล้ว

ขับรถออกไป

เสียงกีตาร์โปร่งตัวเก่าดังลอดออกมาจากบ้านสไตล์คอนเทมโพรารี ขนาดไม่เล็กไม่ใหญ่ เสียงที่อึมเบาๆ ไปตามทำนองเพลงเศร้ามีแววอาทร คล้ายกำลังรำพึงรำพันถึงใครบางคนที่ยากไปไกลแสนไกล นัยน์ตาดำขลับของผู้บรรเลงและขับร้องเช่นพายุฤดูร้อนมีแววอ่อนล้า ขณะเหม่อมองผู้หญิงในกรอบรูปซึ่งแขวนอยู่ห่างออกไปบนผนังบ้าน

การจากไปของหทัย ภรรยาแสนรัก นำพาความเศร้ามาสู่จิตใจของอดีตมือกีตาร์วง 'เพื่อนชีวิต' วงดนตรีแนวคันทรี่ของไทยซึ่งมีชื่อเสียงโด่งดังเมื่อยี่สิบกว่าปีก่อน ทว่าขณะเดียวกันกับที่ความเศร้าจากการสูญเสียแทรกเข้ามาจนใจของเขาแทบด้านชา ความสุขน้อยๆ ที่ชื่อว่า 'ตรีประดับ' ก็ลืมหูลืมตาโลกและทำให้พายุฤดูร้อนย่ำได้ทั้งน้ำตา

ชายวัยเฉียดห้าสิบเหลื้อมองกรอบรูปอันเล็กที่ตั้งอยู่ข้างตัว ใบหน้ากลมแป้นของเด็กหญิงตรีประดับ แก้วตาดวงใจของเขากำลังส่งยิ้มสดใสกลับมาให้ ลูกสาวแสนรักที่เกิดมาด้วยความไม่พร้อมเพราะทั้งพ่อและแม่ยังอยู่ในวัยเรียน ทว่าเขาและหทัยก็ยินดีที่จะเก็บเด็กน้อยไว้ ตัวเขาออกจากโรงเรียนเพื่อหาเลี้ยงภรรยาและลูกในท้องด้วยอาชีพนักดนตรีในร้านเหล้า อันเป็นสิ่งเดียวในชีวิตที่คนเหลวเหลกอย่างเขาทำได้

ทว่าหลังเก้าเดือนแห่งการเปลี่ยนแปลง ครรภ์นั้นนั้นก็กลับพรากเอาลมหายใจของหทัยไป แม้จิตใจของนักดนตรีหนุ่มจะอ่อนแอ อยากปลดระวางสังขารตามภรรยาไป ทว่าสัญญาใจที่ลั่นเอาไว้ว่าจะอยู่เพื่อดูแลลูกสาวตัวน้อยทำให้คนเป็นพ่อกัดฟันทน เขามุ่งหน้าสู่การเป็นนักดนตรีมืออาชีพ ออกทัวร์คอนเสิร์ตกับเพื่อนๆ ในวงเพื่อหาเงิน เก็บหอมรอมริบและเลิกสำมะเลเทเมา ทั้งหมดนั้นก็เพื่อให้ตัวเองเป็นผู้เป็นคน เพื่อสร้างอนาคตให้ลูกสาว หลังจากตรีประดับเรียนจบคณะที่ใฝ่ฝัน เขาก็ประกาศวางมือ กลับมาใช้ชีวิตเรียบง่าย เพื่อให้ตนมีเวลาว่างเฝ้ามองการเติบโตใหญ่ของลูกสาว

เพียงคนเดียว

ในชีวิตของผกายฤทธิ์มีตรีประดับเป็นเหมือนความชื่นใจของเขา เป็นความสุขที่เขาไม่ต้องการสิ่งใดมาเติมเต็ม ยี่สิบกว่าปีที่เขาสูญเสียภรรยาและแม่ของลูก นักดนตรีรุ่นเก่าไม่เคยมีหญิงใดข้างกายอีก เลือถอดเล็บได้ถอดคมเขี้ยวไปตั้งแต่วัยหนุ่มมีลูก และมั่นคงเป็นอย่างนั้นต่อไปจนกว่าจะถึงเวลาที่เขาได้ไปพบหทัย...หัวใจดวงแรกของเขา

คนเป็นพ่อयरอยยิ้มมุมปากขึ้นอย่างน้อยครั้งที่ใครจะได้เห็น แต่มันกลับถูกบดบังด้วยหนวดซึ่งตัดแต่งไว้อย่างดี ทว่าขณะที่ผกายฤทธิ์กำลังนั่งยิ้มอยู่นั่นเอง ความคิดทั้งหมดทั้งหมดของเขาก็หยุดลงด้วยเสียงรถเอสยูวีสัญชาติอังกฤษที่แล่นมาจอดหน้าบ้าน

นิ้วมือเรียวยาวอย่างคนที่จับกีตาร์มาแทบทั้งชีวิตจับคอเครื่องดนตรีบนดักแล้วยกกลับไปวางตรงขาตั้งโซว์ ร่างสูงของชายวัยกลางคนยืนขึ้น

“โส่ง!”

แต่ดูเหมือนจะมีคนไวกว่า เพราะบัดนี้เจ้าสัมผัสสด สุนัขพันธุ์เวลช์คอร์กีที่นอนหมอบพิงขาผกายฤทธิ์อยู่กลับวิ่งทะยานสายหางตุ๊กๆ ไปทางประตูด้านหน้า มันยืนกระดิกหางอยู่อย่างนั้น ทำราวกับจำเสียงรถของผู้มาเยือนได้

ผกายฤทธิ์มองกิริยาหมาของลูกสาวแล้วเดินตามไป เอื้อมมือเปิดประตูหน้าบ้านเพื่อปล่อยเจ้าหมาตัวกลม ก่อนจะเงยหน้ามองไปยังรถของแขกยามวิกาล และภาพที่เห็นก็ทำให้คนที่ได้ชื่อว่าเป็นพ่อ ซ้ำยังเป็นนักเลงเก่าเย็นหนาวไปทั้งตัว

บุริมอุ้มตรีประดับลงมาจากรถอย่างทุลักทุเล เขาพยายามปลุกแม่ตัวดีแล้ว แต่เหมือนเธอจะยิ่งเพ้อและตัดพ้อเสียงดังเข้าไปใหญ่ ความเป็นคนไม่ชอบให้เกิดความวุ่นวายและกลัวเสียงของเจ้าหล่อนจะไปรบกวนใครๆ จึงเลือกที่จะอุ้มหญิงสาวลงมาเสียเอง ทว่ายายคนข้างบ้านกลับรีบกระโจน

เข้าหา ยกขาเกี่ยวกระหวัดรัดเอวสอบของเขาในท่าเดิม ทำให้เขาจำต้องสอดมือรับน้ำหนักและกระชับตัวเธอให้แน่นเพราะกลัวเธอจะตกต๋ับลงไป แต่เขาลืมคิดไปว่าท่าทางอย่างนั้นนอกจากจะดูไม่ดีไม่งามไปสักหน่อยในสายตาผู้หลักผู้ใหญ่

โดยเฉพาะในสายตาของผู้หลักผู้ใหญ่ที่กำลังจ้องเขม็งมา ที่สำคัญยังเป็นผู้หลักผู้ใหญ่ที่หวงลูกสาวราวกับจงอางหวงไข่อีกด้วย!

บุริมเดินเข้าไปหาผกายฤทธิ์ทั้งที่ยังอุ้มลูกสาวของคนมองไว้ในท่า ‘ลึงอุ้มแดง’ เขาไม่ได้หลบเลี่ยงสายตาของอีกฝ่ายเลยแม้แต่น้อย กลับยังคงสบตาจริงจังกระทั่งมาหยุดเบื้องหน้าเพื่อนของพ่อซึ่งเขาเคารพรักและนับถือแล้วกล่าวรายงาน

“เมาครับ”

“อืม...อีกแล้วสินะ”

ผกายฤทธิ์ขานรับเบาๆ โดยที่ยังจับจ้องคนที่เขานับเป็นลูกชายและลูกสาวแท้ๆ ซึ่งยังเกี่ยวกันไว้ในท่าลึงอุ้มแดง

ผู้ชายสองคนในส่วนสูงใกล้เคียงกันมองหน้ามองตากันอย่างไม่มีการหลบเลี่ยง ก่อนผกายฤทธิ์จะยิ้มมุมปาก ยกมือตบไหล่แพทย์หนุ่มอย่างออบน้ำหนัก แล้วเบี่ยงตัวเปิดทางให้ชายหนุ่มอุ้มแม่แดงร่มใบของพ่อจงอางหวงไข่เข้าไปในบ้าน

บุริมวางตรีประดับบนโซฟาตัวยาวกลางห้อง หญิงสาวทำท่าเหมือนจะตื่นเมื่อคนเป็นหมอเกาะมืออันเหนียวหนึบออกจากร่างสูงโปร่งของตน

“อือ...”

เสียงครางเบาๆ ดังออกมาจากเรียวกปากอิมของเจ้าของร่างเพรียวในชุดเดรสตัวสวย ก่อนหญิงสาวจะพลิกกายไปมาด้วยสีหน้าบึ้งตึง ความทรมอนมาหนุงหนิงแล้วนิ่งนอน แพทย์หนุ่มเมื่อเห็นตรีประดับนั่งลงแล้วก็ตั้งท่าจะลากลับบ้าน แต่พอหันไปพบผกายฤทธิ์เดินเข้ามาใกล้พร้อมอ่างน้ำ

และผ้าขนหนูเนื้อละเอียด เขาก็หยุดเท้าและเฝ้ามอง

“เล่าให้ลุงฟังหน่อย”

เสียงราบเรียบดังขึ้นขณะที่คนรุ่นเก่ากว่านั่งลงบนโซฟาใกล้กับลูกสาว บุริมมองคนหน้าตุ้มที่เริ่มบิดผ้าจนหมดน้ำแล้วเช็ดตามตัวและใบหน้าให้ ตรีประดับ เขายอมนั่งลงบนโซฟาตามอีกฝ่าย เริ่มเล่าสิ่งที่ทราบและสิ่งที่พอ เค้าได้ให้บุพการีของหญิงสาวฟัง

ผกายฤทธิไม่ได้พูดอะไรครั้งหนึ่งฟังวีรกรรมความอภัพรักของตรี-ประดับจบ เขาทำเพียงเช็ดเนื้อเช็ดตัวให้ลูกสาวอย่างทะนุถนอม ครานั้นเอง ที่เปลือกตาสีอ่อนของคนไม่ได้สติเริ่มขยับ คนเป็นพ่อยังมีมือ หนึ่งมองกิริยา ของลูกที่ดูยังไม่สร้างมาเสียทีเดียว

ตรีประดับค่อยๆ ลืมตากลมโตมองคนตรงหน้า เมื่อเธอเห็นว่า ใบหน้าใจดีนั้นคือบุพการี มิใช่คนใจร้ายที่กระตือรือร้นหัวใจเธอจนแหกคอกมือก็ เริ่มร้องไห้ หญิงสาวถลาเข้าหาพ่อ ซบไหล่กว้างอย่างคนร่างกายบาดเจ็บซึ่ง ต้องการที่หลบภัยสักแห่งไว้รักษาตัว

“พ่อ...”

“ว่ายังไงไอ้หนู”

ผกายฤทธิเอ่ยทักลูกสาวที่โตเป็นสาวจนเลยวัยสาวไปแล้ว ทว่าคำ เรียกที่คนเป็นพ่อใช้เรียกกลับไม่เคยเปลี่ยนไปเลย เขายกมืออุ้มลูบศีรษะ เล็กๆ ภายในใจรู้สึกคันยิบเมื่อเห็นน้ำตาใสๆ ไหลออกมาจากทางตาเธอ

“ฮึก พ่อ...” หญิงสาวร้องเรียกผู้เป็นพ่ออีกครั้ง พูดเสียงสั่นระบายน ความปวดร้าวในจิตใจ “หนูโดนทิ้งอีกแล้ว ฮือๆ”

ผกายฤทธิเขยิบเข้าใกล้ลูกสาว กอดตอบร่างสั่นทึ่มของอีกฝ่ายคล้าย ปลอบใจ “มันทำอะไร”

“ฮึก วันโธ. มาขอเลิกหนู เขาบอกว่าเขาหมดรักหนูแล้ว ฮือๆ หมด รักอะไรกัน เราสองคนกำลังจะหมั้นแท้ๆ ฮือ...หนูเจ็บตรงนี้จังพ่อ ไม่มีแผล แต่ทำไม่หนูเจ็บ”

คนเมามายร้องถามพลางขึ้นไปตรงตำแหน่งหัวใจ สติค่อยๆ กลับมา แม้จะไม่ครบทั้งหมด ถึงกระนั้นน้ำตาใสๆ ก็ยังไหลอาบแก้มไม่หยุด น้ำตาที่เป็นดั่งพยานปากสำคัญว่าความปวดร้าวได้เคลือบอยู่ทั่วหัวใจเธอ ความเมามายก็ลึบตึกรึก็ไม้อาจพาเธอหนีจากความเสียวใจนี้พ้น

นายน์ตาวาโรจน์ของคนเป็นพ่อเหลือบมองไปยังปิ่นประดับบนผนังบ้าน ในสมองนึกถึงตรัน หนุ่มนักเรียนนอกอนาคตไกลที่คบหาดูใจกับลูกสาวของตนมากกว่าครึ่งปี คนเป็นพ่อคาดอยู่แล้วว่าผู้ชายคนนี้ดูไม่เอาไหน นายน์ตาไม่สบคน ท่าทางเหลวไหลไม่จริงใจ ซ้ำยังพูดไทยคำอังกฤษคำ ฟังไม่รู้เรื่อง ไม่เคยคิดถูกชะตาตั้งแต่ตรีประดับพามาแนะนำตัวที่บ้าน

‘ไอ้ผู้ชายท่าทางตุงตุงเหมือนตุ๊ด นิสัยยังเหมือนตุ๊ดอีก!’

ทว่าความกรุ่นโกรธเพราะมีคนมาเหยียบย่ำดวงใจกลับซงกกลงหลังจากนั้น เมื่อผกายฤทธิ์เหลือบไปเห็นใบหน้าแสนคิดถึงของภรรยาแสนรัก ซึ่งยิ้มตอบมาจากกรอรูป พลันความกรุ่นโกรธของเขาก็เย็นลงหนึ่งระดับ จากที่อยากฆ่าอดีตคนรักของลูกสาวให้ตาย...

ก็เปลี่ยนเป็นอยากทำให้ปางตายแต่ไม่ถึงกับตายพอ!

ผกายฤทธิ์กอดรัดร่างลูกสาวเมื่อตัดสินใจได้ว่าจะทำเช่นไรกับอดีตคนรักของเธอ ทว่าคนเป็นพ่อไม่ยอมให้ตรีประดับรับรู้ความคิด จึงปรับสีหน้าท่าทาง ยกมือข้างหนึ่งลูบเส้นผมนุ่ม อีกข้างตบแผ่นหลังเบาๆ พलगอนหายใจ

“เฮ้อ ไอ้หนูเอ๊ย... โธแล้วนะลูก ทำไมชอบทำให้พ่อเป็นห่วงอย่างนี้”

คำพูดเบาๆ ที่คล้ายไร้พิษสงใดกลับทำให้สติที่กระเจิงไปไกลของตรีประดับกลับมารวมกันใหม่บัดดล

“ทุกครั้งที่เห็นปริม์ร้อง พ่อจะคิดเสมอว่าเป็นเพราะพ่อดูแลปริม์ไม่ดี ถ้าแม่เขารู้คงจะผิดหวังในตัวพ่อ พ่อไม่มีหน้าไปพบแม่เขาแล้วลูก”

หญิงสาวสะอึกกับคำพูดและน้ำเสียงเหนียวล้ำของผู้เป็นพ่อ และเธอเริ่มรู้สึกผิด

ใช่ เธอทำพ่อเห็น้อยล้ามาหลายต่อหลายครั้ง ทั้งที่เธอโตนจนปานนี้ แต่กลับยังสร้างความทุกข์ใจให้พ่อไม่เลิกรา เธอไม่รู้ตัวเลยว่าได้ยึดเยียด ความทุกข์ใจให้พ่อไปเท่าไร พ่อที่พยายามทำเพื่อเธอมาทั้งชีวิต พ่อที่เป็นผู้ชายแสนดีที่เธอยกเป็นต้นแบบของสามีในอนาคต ว่าหากต้องแต่งงานกับใครสักคน ผู้ชายคนนั้นต้องดีได้เท่าพ่อ ต้องรักลูกรักเมีย และมีความซื่อสัตย์ได้เท่าพ่อของเธอคนนี้

หลังจากที่แม่ตายไป พ่อดูแลเธออย่างดี พ่อทำทุกอย่างเพื่อไม่ให้เธอร้องไห้ ทว่าดูตัวเธอสิ เธอกลับเอาร่างกายที่พ่อถนอมไปส่ามะเลเทเมา เอาหัวใจที่พ่อรักไปให้คนอื่นเหยียบย่ำและยอมให้ผู้ชายหน้าตัวเมียคนนั้นมีสิทธิ์เหนือมัน ทำไมเธอถึงได้เป็นคนอกตัญญูแบบนี้ละ!

หญิงสาวนั่งงั้นและเลิกร้องไห้ไปแล้ว เธอเหลือบตาขึ้นมามองชายหนุ่มอีกคนซึ่งเธอเพิ่งรู้เดี๋ยวนั้นว่าเขาอยู่ที่นั่นด้วย นัยน์ตาแสนคุ้นเคยของคนตรงหน้าเต็มไปด้วยรอยตำหนิ สายตาที่เธอไม่ชอบเลย ไม่ใช่เพราะเธอคิดว่าตนเองไม่ผิด แต่เพราะรู้ว่าอีกฝ่ายตำหนิถูกทุกอย่าง เธอถึงไม่ชอบมันอย่างไรเล่า

ตัวต้นเหตุหลบตาปริมิโดยการเบือนหน้าหนี น้ำตาท่วมท้นอีกครั้ง เธอส่งสารพ่อ อายปริมิ และนิกโกโรธเค้นตรัน ผู้ชายที่หยามเธอ ผู้ชายยอดแยะพรรคินนั้นมีสิทธิ์อะไรมาทำให้เธอและพ่อเศร้าเสียใจ ที่สำคัญ ไ้อ้หมอนั้นมีสิทธิ์อะไรถึงกล้ามาทำให้เธอชายชู้หน้าต่อหน้าไ้อ้คุณหมอบุณณ์!

‘หิ ไ้อ้ตรัน! ไ้อ้ผู้ชายหน้าตัวเมีย รอบหน้าเจอกันฉันจะทบตันทบดอก แกให้สาสมเลย!’

คนอารมณ์พลิกคิดปราคมาสอดีตคนรักเมื่อหกชั่วโมงที่แล้วในใจแผนการมากมายประดังขึ้นในหัวของยอดนางพญาแห่งบริษัทศิษย์นิเวจ ทว่าในขณะที่สองมือเริ่มกำแน่นจนเส้นเลือดปูดโปน ร่างสีส้มจัดจ้านของสุนัขพันธุ์เตี้ยแสนคุ้นเคยกลับวิ่งอย่างร่าเริงเข้ามาในห้อง และที่ปากซึ่งเยิ้มไปด้วยน้ำลายของมันคาบวัตถุปริศนาบางอย่างมาด้วย

แต่เดี๋ยว...นั่นสัมผัสศอบอะไรเข้ามาละ ทำไมดูคุ่นๆ คล้ายกับเป็น
ของรักของหวง...

ตรีประดับคิดแล้วผละออกจากอ้อมกอดผู้เป็นพ่อ เธอขยี้ตาก่อนจะ
หรีต่าจ้องมองเจ้าวัตฤปริศนาหน้าอย่างตั้งใจ

“เฮ้ย!”

๓

ยู

“เฮ้ย!”

สิ่งที่ประจักษ์ต่อสายตาแทบทำให้ตรีประดับช็อก เพราะที่เจ้าหมาตัว
อ้วนกลมคาบเข้ามาหา คือกระเป่าแอร์เมสแสนแพงซึ่งเธอใช้เวลาถึงสองปี
กว่าจะเก็บเงินซื้อมันมาได้!

ร่างบอบบางถลาเข้าไปหา ‘รีเบก้า’ แล้วพยายามแถมมันออกจากปาก
ที่เปียกเยิ้มไปด้วยน้ำลายของเจ้าส้มแสด ทว่าในขณะที่เธอกำลังลูบๆ คลำๆ
และตรวจสอบว่าสภาพกระเป่ายังคงเดิมอยู่ไหม กลิ่นบางอย่างภายในนั้นก็
กระจายกำจรรอออกมาจนต้องรีบเปิดออกดู

“นะ...นี่มันอะไร!”

ตรีประดับเอ่ยถามเสียงพรวดเมื่อพบว่าภายในนั้นและชื้นไปด้วย
ของเหลวกลิ่นฉุนรุนแรง ตอนนั้นเธอไม่ได้สนใจว่าเครื่องมือสื่อสาร กระเป่า
สตาร์ค และสมบัติอื่นๆ ที่ใส่ไว้ภายในหายไปไหนหมดแล้ว เพราะ
สติสัมปชัญญะของเธอกำลังรางเลือน สุดท้ายจึงทำได้เพียงงยหน้าที่ยึด
เพือดขึ้นมองพ่อ แล้วเลื่อนสายตาไปที่บูริมซึ่งเป็นเพียงคนเดียวที่ไม่ได้ทำ

หน้าหงายเช่นคนอื่น ๆ

คนเป็นหมอมองตรีประดับที่ยืนแข็งค้างพร้อมกระเป๋าวัวในมือ เขาเดินเข้าไปใกล้ ตั้งท่ารอรับคนที่คาดว่าจะเสียหลักในไม่ช้า ใบหน้าหนึ่งเฉยของคอนารมณณ์หนึ่งมองตอบคนปากสั่นพื้ๆ ก็มองมือบางที่กำลังสั่นระริกขณะรอคำตอบ ก่อนจะยอมเอ่ยคำตอบที่หญิงสาวต้องการออกไป

“จำไม่ได้หรอกว่าในกระเป๋านั้น...คืออ้วกของแก”

ตรีประดับไม่ได้พูดอะไรหลังจากได้ยินคำพูดของอีกฝ่าย หญิงสาวก็มองกระเป๋าราคาหลายแสนในมือ กระเป๋าสุดรักที่เธอต้องทารุณตัวเองอดมือกินมือเพื่อที่จะได้ครอบครองมัน

“อ้วก... ฉะ...ฉันอ้วกใส่แอร์เมสชะ...ของฉัน”

และแทบจะทันทีที่หญิงสาวพูดจบ สติสุดท้ายที่พยุ่งร่างกายของเธอเอาไว้ก็หลุดลอยออกไปอย่างแท้จริง

โครม!

“ปริม!”

“ไอ้หนู!”

ผกายฤทธิ์จัดทำนอนให้ลูกสาวเป็นครั้งสุดท้าย ก่อนจะดึงผ้าห่มขึ้นคลุมร่างสลบไสลไม่ได้สติเพื่อให้ความอบอุ่น นัยน์ตาของคนเป็นพ่อหนึ่งมองดวงหน้ายามหลับไหลนั้นอยู่นาน ก่อนความสบายใจที่ได้ลูกกลับบ้านจะค่อยๆ บรรเทา เปลี่ยนเป็นโมโหโกรธาเมื่อนึกถึงตัวตนเหตุที่ทำให้ดวงใจทั้งดวงของเขาร้องไห้ร้องไห้ราวกับเด็ก ๆ

ฮึก รันโทร. มาขอเลิกหนู เขาบอกว่าเขาหมดรักหนูแล้ว ฮือๆ หมดรักอะไรกัน เราสองคนกำลังจะหมั้นแท้ๆ ฮือ...หนูเจ็บตรงนี้จังพ่อ ไม่มีแผลแต่ทำไมหนูเจ็บ

เสียงคร่ำครวญของลูกสาวหัวแก้วหัวแหวนดังชัดในความรู้สึก พลันเจ้าของนัยน์ตาดูดันก็กำหมัดแน่น หันหลังกลับออกไปจากห้องนอนสีหวาน

เมื่อเห็นบุริมยืนรอกอยู่นอกห้องอย่างที่ควรเป็น คนรุ่นเก่าก็เอ่ยเสียงเบา ไม่แสดงท่าทางใดๆ นอกจากความโกรธเกรี้ยวเต็มพิกัดบนใบหน้า

“ไอ้ลูกชาย”

“ครับ คุณลุง”

“มาด้วยกัน!”

กล่าวแต่ั้นผกายฤทธิ์ก็เดินนำลงบันไดไปโดยไม่หันกลับมามองแพทย์หนุ่มอีก และดูเหมือนบุริมจะเข้าใจความหมายนั้น จึงหันไปล็อกและปิดประตูห้องนอนให้ตริประดับก่อนเดินตามผกายฤทธิ์ไปด้านล่าง ที่ซึ่งเจ้าของบ้านกำลังปลดป็นลูกซองประดับบ้านลงมาจากผนัง

“ผมขอจับมันสักประเดี๋ยวนะ หทัย” ผกายฤทธิ์กล่าวกับภรรยาในกรอobr รูปราวกับขออนุญาตหล่อน “ขอฉันมันแค่บัดเดียวเท่านั้น...แค่บัดเดียวก็เกินพอ”

ว่าจบบิดาของคนเมามายก็หันหลังเดินตุ้มออกจากบ้านตั้งว่าได้รับคำอนุญาตนั้นจากภรรยาแล้ว เขาเป็นขึ้นรถฮัมวีที่จอดนิ่งอยู่ในที่จอดรถ และทันทีที่บุริมตามมานั่งตรงตำแหน่งข้างคนขับ คนรุ่นเก่าก็ขับเจ้ารถบิกบี้นนำเกรงขามสมกับเจ้าของ ทะยานออกจากบ้านตรงไปยังที่อยู่อาศัยของตรัน คนที่เกือบจะได้เป็น...ลูกเขยของเขา

บ้านใจกลางกรุงหลังสวยเติมแต่งด้วยสีส้มของไฟในงานปาร์ตีร์ิมสระซึ่งอยู่ติดกับตัวบ้าน สาวสวยหุ่นง่อยหม่นน้อยหลายสิบคนเต้นยั่ววนอยู่ในสระว่ายน้ำขนาดใหญ่พร้อมถูถูไล้กายแบบบางที่ไพล่พันบิกบี้นตัวจิวไปด้วย เหล่าบุรุษซึ่งประกอบไปด้วยหนุ่มหล่อไฮโซต่างจ้องมองเหล่าสาวน้อยที่เจ้าภาพจ้างมาตาเป็นมัน ที่ใจกล้าหน้อยถึงขนาดกระโจนลงสระ ตามไปซัดนิ้วกันใต้น้ำไม่สนหน้าอินทร์หน้าพรหม

ผกายฤทธิ์ที่เพิ่งมาถึงจุดหมายจอดรถฮัมวีขวางทางเข้าออกอย่างไม่สนใคร ก่อนก้าวลงมาร่วมป็นลูกซอง เดินตรงเข้าไปด้านใน ผ่านงานปาร์ตี

ไม่สนใจว่าเหล่าเพื่อนของคนที่มิธระด้วยจะให้ความสนใจต่อการปรากฏตัวของชาร์อกรุ่นใหญ่อย่างเขาแค่ไหน

“เฮ้ย! นั่นฤทธิ์จริงเพื่อนชีวิตใช้หรือเปล่า ว่าแต่เขามาทำอะไรที่นี้วะ”

ผู้ชายคนหนึ่งกล่าวขณะคว้าแก้วค็อกเทลมาจากบาร์เทนเดอร์ซึ่งเจ้าภาพของงานเช่นตรันจ้งมาเป็นกรณีพิเศษ

“ถูก ไอ่วิน นี่มึงไม่รู้ว่ฤทธิ์เพื่อนชีวิตคือพ่อเมียบ่ไอิรันหรือ”

“เมียบ่ไอิรัน...คนไหนวะ”

ชายคนเดิมถามอย่างสงสัย ก็เขาสงสัยจริงๆ นี่ เพราะตรัน เพื่อนของเขามีเมียคนเดียวที่ไหน มันมีเป็นโหล จริงๆ โหลเดียวยังน้อยไปหากจะนับแบบไม่ลำเอียง

“ก็ต้องเป็นปริมลิวะ แต่จะว่าไปมันเพิ่งบอกกูตอนบ่ายว่าโทร.ไปขอเลิกปริมแล้ว”

คำพูดของเพื่อนทำเอาชายหนุ่มคนแรกร้องอ้อ ก่อนจะทำเสียง ‘เหอะ’ เมื่อนึกอะไรขึ้นได้

“ไอิโง้นนั่นเลิกกับปริมเพราะติดใจยายเบ็ตตี้ มันคิดยังไงของมันถึงได้เลิกผู้หญิงคนนั้นแทนปริมวะ ดูก็รู้ว่ายายเบ็ตตี้ร้ายแค่ไหน นี่ฉันไม่ได้ตัดสินหล่อนจากหน้าตาณะ แต่คนดีๆ ที่ไหนจะคบซ้อนกันลับหลังแฟนเพื่อนตัวเอง เว้นแต่ยายนั้นจะเป็นโรคจิตอ่อนๆ”

“แล้วใครบอกมึงว่าปริมกับเบ็ตตี้เป็นเพื่อนกัน ที่กูรู้คือสองคนนั้นไม่ถูกกันตั้งแต่มาหาลัยไม่ใช่หรือ”

“อ้าว นี่กูตกข่าวอีกแล้วหรือเนี่ย”

“เออ มึงตกข่าวตลอดแหละ”

ชายหนุ่มคนแรกยกไปเหล้อย่างไม่เห็นเป็นเรื่องสำคัญก่อนจะยกแก้วค็อกเทลขึ้นจิบ นัยน์ตามองตามหลังชาร์อกรุ่นเดอะไป ในใจแอบลุ่นว่าการมาครั้งนี้ของคนผู้นั้นจะนำพาหายนะใดมาให้เพื่อนจอมเจ้าชู้ของตน

“แปลว่าลุงแกก็คงมาเพื่อกระหีบไอิรัน”

“น่าจะเปล่า แก่ก็เห็นว่าเขาถือลูกของมาด้วย จะลงแรงกระที่บไ้ไร้น
อีกทำไม”

“โหดจิบหาย เราไปช่วยไ้ไร้นมันหน่อยดีไหมวะ”

“ไม่อะ ฤทธิ์เพื่อนชีวิตไม่ใช้แค่ลุงแก่ๆ ้วยเกษียณอย่างที่เกิดคิดรอก
นะ ฉันบอกเลย...คนนี่เบื้องหลังไม่ธรรมดา”

ชายหนุ่มคนแรกเหล่ตามองเพื่อน ยกแก้วค็อกเทลขึ้นจิบอีกครั้ง
แล้วตอบเสียงเบา

“อืม...กูเริ่มกลัวแทนไ้ไร้นจนเหี่ยวเหินแล้วเหียว”

ขณะที่คนด้านนอกลุ้นกันปัสสาวะเหินเหียว ในห้องรับแขกของบ้านหลัง
ใหญ่กลับร้อนระอุจนเพลิงปรารถนาแทบจะแผดเผาทั้งสองร่างจนมอดไหม้
กลายเป็นจุน ทรันไ้ริมฝีปากไปตามซอกคออ่อนนุ่มของตัวที่อบเบอร์ตอง
ของคืนนี้ ขณะที่หญิงสาวในชุดบิกินีสีแดงไ้ร่างครางกระเส่าเพราะได้รับ
การปรนเปรอ มือของชายหนุ่มเริ่มปลดเปลื้องเสื้อผ้าของหล่อนออกไป
ทีละชิ้น ทว่าตอนนั้นเองที่เสียงฝีเท้าหนึ่งดังมาหยุดด้านหลัง พร้อมกับที่
ร่างอ่อนของสาวน้อยซึ่งเขาจ่ายไปแพงเหลือเกินเริ่มเกร็งแข็งราวกับพบเจอ
บางสิ่งที่น่าหวาดกลัว

“ว่าไ้ไ้ลูกหมา”

เสียงปริศนาที่ดังขึ้นทำให้ทรันผละออกจากร่างหญิงสาวที่หน้าเหียวอยู่
ทันที เมื่อหันไปมองก็พบผกายฤทธิ์ยืนจังก้าถือปืนตั้งทาร์อยู่ เพียงแค่นั้น
หนุ่มจบนอกอย่างทรันก็แข็งขาอ่อนยวบ ไ้ไกลตกจากโซฟา มือปากสั่นพ้บๆ
ยกมือขึ้นร้องขอชีวิต

“คะ...คุณพ่อ”

ผกายฤทธิ์นั่งมองทรันที่สั่นงกๆ เพราะหวาดกลัวสิ่งที่อยู่ในมือเขา
แล้วจึงก้าวเข้าไปใกล้ เล็งปากกระบอกปืนไปที่กลางหน้าผากอดีตคนรักของ
ลูกสาว ทำทางคุกคามนั้นทำให้สาวน้อยเบอร์ตองรีบเก็บบิกินีขึ้นแนบอก วิ่ง

กรี๊ดออกไปด้านนอกอย่างลนลาน และดูเหมือนเสียงนั้นจะทำให้คนในงานเริ่มให้ความสนใจจนต้องวิ่งเข้ามาออกดูอย่างอยากรู้อยากเห็น

“ว่ายังไง แกมีอะไรจะสั่งเสียก่อนตายไหม”

ผกายฤทธิ์ถามเสียงเหี้ยม ใบหน้าที่ปกติเม้มไม่แสดงอารมณ์ก็หน้ากลัวมากพออยู่แล้วปรากฏรอยยิ้มอ่อนๆ ทว่ากลับดูคล้ายกำลังเสะยิ้ม เป็นรอยยิ้มเหี้ยมเกรียมที่เล่นเอาตรันหน้าซีดเผือดยิ่งกว่าเดิม

“คะ...คุณพ่อ ประ...ปริมสบายดีหรือครับ”

ถามจบตรันก็ยื่นกายากัดลิ้นที่พันกันจนยุ่งของตัวเอง เขาเสียดสีไปแล้วหรือไงถึงถามออกไปอย่างนั้น ตรีประดับคงจะพุ่มพวยย่าแม่มิใช่หรือ พ่อของเธอถึงบุกมาที่บ้านเขา เอาปืนมาจ่อหัวเขาแบบนี้!

“เป็นคำถามที่ดี แต่คำตอบ...ดูเหมือนคนหน้าตัวเมียอย่างแกจะไม่มีโอกาสได้อยู่ฟัง”

กล่าวจบผกายฤทธิ์ก็ดันกระบอกปืนไปขีดหน้าผากตรันจนศีรษะของจอมเจ้าผู้แหงนงยไปตามแรงดัน ตอนนั้นเองที่ทางตรงหว่างขาของชายหนุ่มมีน้ำบางอย่างไหลออกมา และมันยิ่งปรากฏเด่นชัดขึ้นไปอีกเมื่อผกายฤทธิ์เลื่อนปากกระบอกปืนไปจ่อบริเวณเป้าของตรันแทน

“ดูเหมือนน้องชายแกมีอะไรอยากจะทำกับฉัน”

“มะ...ไม่ครับคุณพ่อ ไม่...ไม่มีจริงๆ”

“แล้วทำไมมันถึงพ่นน้ำลายออกมาอย่างนั้นล่ะ หรือที่แท้มันไม่ใช่ น้ำลาย...แต่เป็นฉี่”

สิ้นคำที่ว่าฉี่ คนในงานก็เริ่มหัวเราะคิกคักอย่างเห็นเป็นเรื่องตลก ตรันอับอายจนอยากวิ่งหนี เขาซึ่งเป็นหนุ่มเนื้อหอมในสังคม พ่วงตำแหน่งนักเรียนจบนอกอนาคตไกล กลับต้องมาเจอเรื่องน่าอับยศอดสูเช่นฉี่รดทางเกงกลางงานปาร์ตี้ของตน เขาคงถูกใครๆ หัวเราะเยาะไปอีกนาน ไม่สิ คงถูกหัวเราะเยาะไปจนตายมากกว่า ทว่าความกลัวกลับมีเยาะจนเขาไม่กล้ากระตุกกระตัก ทำเพียงนั่งจมบ่อปัสสาวะต่อไปอย่างนั้น จำหนึ่ให้คนอื่นเขา

หัวเราะ ดีกว่าให้ือติตัวที่พ่อตาคิดว่าเขากำลังขัดขึ้น

“คะ...คุณพ่อ ผม...พะ...ผมขอโทษ”

รอยยิ้มแฉะของผกายฤทธิ์หายไปจากใบหน้าครั้นได้ยินสิ่งที่ตรันพูด ทำที่นั่นดูราวกับเลือดดำตัวใหญ่ที่หมอบต่ำไม่ไหวติงเพื่อรอกระโจนปลิดชีวิตเหยื่อ

“ตลอดชีวิตการเป็นพ่อของฉัน ถนอมยายปริมยิ่งกว่าอะไรทั้งหมด บนตัวลูกสาวฉันไม่เคยมีแผลเลยแม้แต่รอยข่วนเดียว แล้วแกคิดว่าตัวเองมีสิทธิ์อะไรถึงมาทำให้ลูกสาวฉันเจ็บ”

คนเป็นพ่อเอ่ยถาม เสียงหัวเราะรอบตัวหายไปแล้ว คงเหลือไว้แต่ความตึงเครียดกับสถานการณ์ที่ดูจะรุนแรงขึ้นเรื่อยๆ

“ผมจะไปขอโทษปริม พะ...ผมจะไปกราบเท้าปริมครับพ่อ ผม...พะ... ผม...”

ผกายฤทธิ์เลิกคิ้วมองตรันอย่างสนใจในคำพูดแล้วยิ้มแฉะอีกครั้ง เวลาเดียวกับที่ปากกระบอกปืนลูกซองจ่อไปที่หน้าผากของตรัน

“คิดว่าฉันจะปล่อยให้แกมีโอกาสได้ทำแบบนั้นหรือ หึ...ขึ้นปล่อยแกไป มีหวังลูกสาวฉันใจอ่อนให้แกกันพอดี”

ตรันอ้าปากค้างกับคำพูดที่ดูเหมือนจะไม่ยอมรับการขอโทษจากเขา ซ้ำยังทำท่าเหมือนจะขัดขวางหากเขาจะกลับไปหาตริประดับอีก แต่ยังไม่ทันที่ตรันจะได้ร้องถามว่าคนตรงหน้าจะเอาอย่างไรกันแน่ เสียงโวยวายกรี๊ดร้องจากทางสระว่ายน้ำก็ดังขึ้น พร้อมกับที่เจ้าหน้าที่ตำรวจในชุดสีเข้มวิ่งเข้ามาตริ่งกำลังรอบบ้านของตรัน

ตรันเบิกตาอย่างตื่นตระหนก มองร่างของตำรวจยศสูงนายหนึ่งที่เดินฝ่ากลุ่มแขกที่กำลังแตกตื่นจนดูผิดปกติเข้ามาในห้อง ตำรวจนายนั้นปรายตามองตรันเพียงเล็กน้อย ก่อนจะหันมองผกายฤทธิ์แล้วค่อยๆ ถอดหมวกออก

“แกปลุกฉันตอนตีสองอีกแล้วไอ้ฤทธิ์”

พันตำรวจเอกพันศักดิ์พูดอย่างติดจะรำคาญขณะมองเพื่อนสนิทที่มองตอบอย่างไม่รู้ร้อนรู้หนาว อีกฝ่ายไม่มีสีหน้าชอบคุณด้วยซ้ำที่นายตำรวจยศสูงอย่างเขายอมแะตัวเองออกจากเตียงนอนแสนนุ่มเพื่อเพื่อน

“ไอ้ใหญ่ ยัดข้อหา ‘เพิ่ม’ ให้ไอ้จี้แตกนี่หว่า”

“หืม...ยัดกันเลยหรือ ฉันจะทำงานได้ไง มันไม่ถูกต้องนา...” พันตำรวจเอกพันศักดิ์กล่าวด้วยน้ำเสียงล้งเล่ ทว่าแวตายามมองตรันดูเอาเรื่องจริงจังกตามเพื่อนสนิท

ยังไม่ทันมีใครเอ่ยอะไรต่อ ตำรวจนายหนึ่งก็วิ่งเข้ามาในห้องรับแขก ด้วยท่าทางรีบร้อนแล้วส่งถุงบางอย่างให้พันตำรวจเอกพันศักดิ์ เขารายงานการตรวจพบสารเสพติดภายในงานปาร์ตี้อย่างจริงจัง ก่อนจะได้รับอนุญาตจากผู้บังคับบัญชาให้ควบคุมตัวทุกคนในงานไปสอบปากคำที่โรงพัก

พันตำรวจเอกพันศักดิ์ถือถุงใส่ที่มีผงสีขาวบริสุทธิ์ไว้ แล้วหุมนขึ้นเสมอหน้า

“เล่นน้ำแข็งเยอะขนาดนี้ ไอ้หมอนี่มันรวยหรือเจ้าฤทธิ์”

ผกายฤทธิ์ไม่ตอบ เขายังคงจ้องตรันพร้อมกับพูดเสียงหึ่งแบบเดิม

“แค่นั้นมันน้อยไป ยัดข้อหาเพิ่มให้มันเข้าไปอีก”

พันตำรวจเอกพันศักดิ์หันมองผกายฤทธิ์อย่างเริ่มสงสัย ว่าเจ้าหนุ่มที่นั่งจมบ่อจะไปทำอะไรให้เพื่อนของเขาแค้นเคืองจนไม่สนถูกผิด ปกติผกายฤทธิ์ไม่ใช่คนอยู่ติชธรรมแบบนี้เสียหน่อย

“หมอนี่มันไปทำอะไรลูกสาวแกหรือไง” คนเป็นเพื่อนถามอย่างพอเต่าได้

“อืม...มันเป็นแฟนเก่าของยายปรีม”

“ไอ้ว...”

หลังจากตรันและทุกคนในงานถูกรวบตัวไปสอบปากคำที่โรงพัก ผกายฤทธิ์ก็เดินกลับออกมา ที่นั่นเขาพบปรีมยืนรออยู่ ใบหน้าหล่อเหลา

ของแพทย์หนุ่มยังคงสงบนิ่ง มองตอบผกายฤทธิ์โดยไม่พูดอะไรแม้ร่างกาย
ดูคล้ายจะอืดโรยก็ตาม

“ตอนที่แก้ให้ปุณณ์ไปตาม ฉันบอกเลยว่าอยากจะชั้ดแก้ให้ตาย
เพราะนอกจากแก้จะหาญกล้ามาใช้ฉัน แยกังใช้หลานอีกคนด้วย แ่่งงาน
หมอที่ปุณณ์ทำมันคงยังเหน้อยไม่พอสินะไอ้ฤทธิ์ ถึงได้ลากมาวุ่นเรื่อง
ลูกสาวแกเพิ่มอีก”

พันตำรวจเอกพันศักดิ์กล่าวเมื่อเดินมาถึงตัวแพทย์หนุ่ม เขาเอื้อมมือ
ตบไหล่ให้กำลังใจนายแพทย์ลูกชายของไกรราช เพื่อนสนิทอีกคนของเขา
และผกายฤทธิ์ ทว่าชายหนุ่มที่ยืนหนึ่งอยู่ก่อนกลับพูดแก้

“ผมเต็มใจรับลุงใหญ่”

“นั่น มันต้องอย่างนั้น”

ผกายฤทธิ์กล่าวเสริมคำปฐุมิ แต่ไม่คิดอธิบายต่อว่าอย่างนั้นคืออย่าง
ไหน พันตำรวจเอกพันศักดิ์พอรู้ความนัยจึงแส้งทำเป็นพูดเรื่องอื่นไปเสีย
ไม่ยอมเจาะจงอะไรหากยังไม่ถึงเวลาอันควร

“แต่ฉันสงสัยอยู่อย่างไอ้ฤทธิ์ ว่าแกรู้ได้ยังไงเรื่องที่เด็กตรันนั้นมันมี
ยาไว้ในครอบครอง”

“ฉันรู้มานานแล้ว เพียงแต่ไม่ได้บอกใคร”

“แปลว่าแกตรวจสอบปฐุมหลังแฟนลูกสาวอีกคนแล้วสิ มิน่า ถึงรู้ว่า
ไอ้เด็กนี่มันค้ำด้วย ยังไงแกก็ไม่ยอมให้หมอนั้นเลื่อนเป็นลูกเขยอยู่ดีไซ้มะ”

“อืม”

นายตำรวจใหญ่ส่ายหน้าระอา “บอกเลยนะ ยายปฐุมมันจะขึ้นคาน
จริงๆ ก็เพราะแกนี่ละ แฟนคนไหนๆ แกก็ให้คนไปตรวจสอบหมด ความ
ผิดตั้งแต่สมัยพระเจ้าเหายังสืบจนรู้แล้วตามไปเอาผิดเขาได้”

“ฉันจะกลับไปบอกยายปฐุมให้ว่า ลุงใหญ่พูดว่าปฐุมจะขึ้นคาน”

พันตำรวจเอกพันศักดิ์ทำตาโต หมดความเคร่งขรึมไปแล้วเพราะ
ลูกน้องกลับโรงพักไปหมด

“อย่าเซียวนะไว้ย ไม้จันทน์ยายปริมมันมาแหกอกฉันแน่ ลูกแก่นะมัน ร้ายยิ่งกว่าเสือ เผลอๆ เกิดมันแค้นฉันขึ้นมา ไปพูดใส่ความกับคุณหญิงว่า ฉันมีเมียน้อย ฉันได้ตายกันพอดี!”

“ประโยคนี้ฉันก็จะเป็นธุระเอาไปบอกยายปริมให้เหมือนกัน แก่ไม่ต้องห่วง”

“ไอ้ฤทธิ!”

ผกายฤทธิหัวเราะ เช่นเดียวกับปริมที่ยิ้มมุมปากครั้นนึกถึงฤทธิเดชของตรีประดับ

ในกลุ่มเพื่อนสนิทของพ่อเขา ซึ่งประกอบด้วยผกายฤทธิ พันศักดิ์ และ ไกรราช พ่อของเขา ล้วนมีตรีประดับเป็นหลานสาวเพียงคนเดียว ธรรมเนียมของผู้ชายที่จะเอ็นดูและหวงเด็กผู้หญิงเป็นพิเศษ นี่ก็เช่นกัน เพราะสำหรับตรีประดับแล้ว เธอจะเป็นหลานสาวฤทธิมากของบรรดาลุงๆ เสมอ แม้แต่กับพ่อของเขาผู้ซึ่งเคร่งเครียดเอาแต่ใจงานตั้งแต่ ‘น้องปราย’ น้องสาวของเขาตายไป ก็ยังยอมลงให้ตรีประดับคนนี้หลายส่วน ปริมทราบดีว่าพ่ออ่อนลงเมื่ออยู่กับตรีประดับ เพราะสำหรับพ่อ ตรีประดับคือตัวแทนน้องปรายผู้ลาบ ขณะที่บรรดาป้าๆ อย่างแม่ของเขาและภรรยาของพันศักดิ์เองก็เอ็นดูเธอไม่แพ้กัน

พันตำรวจเอกพันศักดิ์เหลือบตามองปริมที่มีรอยยิ้มค้างอยู่ตรงมุมปาก เขายิ้มในใจแล้วแสวงถาม

“นี่ไอ้ฤทธิ ฉันถามจริงๆ นะ ที่แกคอยตามสืบปุมหลังบรรดาเพนยายปริมแบบนี้ เพราะแกอยากได้ลูกเขยที่เพอร์เฟกต์ใช้หรือเปล่า”

ผกายฤทธิมองตอบเพื่อนสนิท พร้อมกับเอ่ยความตั้งใจจริงที่คนเป็นพ่อเช่นเขาปรารถนาด้วยน้ำเสียงราบเรียบ

“มันไม่มีหรอกผู้ชายที่เพอร์เฟกต์นะ ฉันก็แค่ต้องการคนธรรมดาที่สามารถดูแลปริมได้ดีไม่น้อยไปกว่าฉัน”

คนมีสี่แสวงพยักหน้าเข้าใจประโยคที่เคยได้ยินเพื่อนพูดมาไม่ต่ำกว่า

พันครั้ง ถึงกระนั้นคนเป็นตำรวจก็ยังไม่แสรังถามต่อ ไม่ใช่อยากรู้ เพียงแต่อยากทำให้ใครอีกคนในวงสนทนาได้รู้และได้รับฟัง

“แล้วตอนนี้ไพล่มาวางๆ บ้างหรือยังล่ะ ลูกเขยในอุดมคติของแกนะ”
 ถามจบนายตำรวจยศใหญ่ก็เหล่ตามองปุริมซึ่งทำเพียงยืนเงยบฟงอย่างสงบเท่านั้น

ผกายฤทธิ์มองตามสายตาเพื่อน รอยยิ้มก่อนหน้านี้หายไป เปลี่ยนเป็นสีหน้าจริงจังหนักแน่น ไม่อ่อนข้อ

“อาจจะเจอ แต่ที่รู้คือฉันจะไม่ให้อภิลิทธิใครเป็นกรณีพิเศษทั้งนั้น ถ้ามันจะเข้ามา มันก็คือศัตรูของฉันเท่าเทียมกับคนอื่นๆ”

“ถึงแม้ว่าไอ้หนุ่มคนนั้น แกจะเคยเลี้ยงและเห็นมันมาตั้งแต่เด็กๆ อย่างนั้นหรือ”

คราวนี้คนเป็นพันตำรวจเอกไม่เหล่ตามองอีกแล้ว แต่จ้องตรงๆ ไปที่ปุริมเลย แนนอนว่าผกายฤทธิ์เองก็เช่นกัน เพราะพ่อจ้ององหวงไขจ้องลูกชายเพื่อนซมึง พุดเสียงซ่มให้รู้กันตรงๆ ว่าเขาหมายถึงใคร

“ใช่ ถึงไอ้หนุ่มคนนั้นฉันจะเอ็นดูเหมือนลูกชายแท้ๆ แต่ถ้ามันยังรับปากฉันไม่ได้ว่าจะไม่ทำให้ลูกสาวของฉันต้องเสียใจอีก ‘เป็นครั้งที่สอง’ ต่อให้รักเหมือนลูก ฉันก็ไม่ยอม!”

คำสืบสอด

แสงอาทิตย์แรกของวันสาดส่องลอดเถาดอกคำปองน้อยที่ห้อยเป็นพวงระย้าลงมาจากก้านอ่อนเรียวเล็ก ดอกสีชมพูแบบดอกชมพูม่าเหมี่ยวของมันดกครึ้มเบียดเสียดจนดูเป็นพุ่มใหญ่ ตัดกับตัวบ้านสีขาวละมุนซึ่งเจ้าดอกไม้แสนสวยใช้เลี้ยงเป็นดังหลักที่พักพิงมาตลอดช่วงชีวิตของมัน พวงสีสดที่ถึงแม้จะไร้กลิ่นหอมแต่ก็ดูงามจับตาพันเกี่ยวกับบานหน้าต่างชั้นสองซึ่งเปิดรับแสงตะวัน มันเอนเอนไหวไปตามลมหนาวแรกของเดือนธันวาคมซึ่งพัดโชยเข้าสู่ห้องนอนหลังบานหน้าต่าง โชยเอื่อยๆ สลับแรงบ้างเบาบ้างราวกับต้องการปลุกร่างที่ขดอยู่ใต้ผ้าห่มบนเตียงให้ลืมตาตื่นรับแรกอรุณ

คิ้วสีอ่อนของหญิงสาวเจ้าของห้องขมวดเข้าหากันเมื่อลมหนาวบางส่วนเล็ดลอดเข้ามาภายในผ้าห่มนวม ก่อนเธอคนเดียวที่นั่นจะพลิกตัวนอนหงาย พยายามข่มตาลงอีกครั้งอย่างเกียจคร้าน พลันขมับสองข้างก็เริ่มเต้นตุบๆ พร้อมอาการปวดหัวน้อยๆ ซึ่งเกิดจากการตกค้างของฤทธิ์แอลกอฮอล์ที่จัดหนักไปเมื่อคืน

นางสาวตรีประดับในวัยยี่สิบปลายๆ ยังคงหลับสนิทแต่ใบหน้ากลับ

งอแง สาเหตุเพราะสมอที่กำลังปวดหนีบของเธอเริ่มประมวลภาพเรื่องราว ก่อนหลับไป ตั้งแต่ภาพที่เธอถูกชายคนรักบอกลึก ภาพที่เธอเผลอมาอย่าง น่าอายและน่าอนาถ ภาพพ่อของเธอนั่งเซ็ดตัวให้ ภาพสายตาดำทมิฬของ บุริม และสุดท้าย...ภาพกระเป๋าสตางค์ที่รักที่เปียกมะล่อมะแล่กเพราะ อ้วกกลิ่นยาตอง ซึ่งชายหนุ่มคนก่อนหน้าบอกกับเธอว่าอ้วกนั้น...เป็นฝีมือ ของเธอเอง

เดี๋ยวละ อ้วกเธอ!

ทันทีที่สมอประมวลข้อมูลต่างๆ ได้สำเร็จครบถ้วน นัยน์ตากลมโต ของคนใต้ผ้าห่มก็เบิกกว้างอย่างรวดเร็ว ขาสองข้างถีบผ้าห่มออกจากตัวจน ปลิวว่อนไปอีกทาง ก่อนร่างในชุดนอนจะกระเด็นขึ้น เผยผมหู้ที่ครึ่งหนึ่ง เคยม้วนเป็นลอนสวยแต่ตอนนี้ดูกระเซอะกระเซิงราวกับคนจิตวิปลาสได้ สะพานลอยในย่านแออัด

“ปุดนั!”

ตรีประดับร้องเรียกชื่อใครบางคนในบ้าน คนที่เธอเดาเอาว่าต้อง เป็นต้นเหตุของเรื่องอ้วกแอร์เมสที่เธอกำลังประสบ หญิงสาวหันไปมองนอก หน้าต่าง ครั้นเห็นหลังคาบ้านของคนที่กำลังหาตัว ในใจก็ยิ่งเคืองแค้นจน ต้องกัดฟันกรอด

ทันใดนั้นหูของตรีประดับก็ได้ยินเสียงพูดของใครบางคนลอยมาตาม ลม ไม่รอช้า หญิงสาวรีบถลาไปทางหน้าต่างก่อนจะสะดุดลิ่มหัวฟาตื้น ทว่าเพราะความโกรธยังสุ่มอก เธอจึงไม่สนใจความเจ็บปวดภายนอก ลูก ขึ้นยืนเกาะขอบหน้าต่างห้องแล้วก้มมองต้นเลียงด้านล่าง เห็นคนที่เธอกำลัง ปรามาสรดน้ำต้นไม้และคุยกับเจ้าส้มเสต หมาของเธออยู่

“หมอปุดนั!”

ตรีประดับเรียกคนในสายตาล้านบ้านอีกรอบ ก่อนจะชี้เจ้าของชื่อที่ เงยหน้าขึ้นมามองตอบเธอด้วยสีหน้าไร้อารมณ์เช่นเคย...หน้อย!

“รออยู่ตรงนั้นนะ อย่าได้คิดหนีเชียวนะ”

เมื่อสิ่งเสร็จหญิงสาวก็หมุนตัววิ่งออกจากห้อง เธอถีบประตูดังปัง สองมือกำหมัดแน่น ผมเผ้าไม่ต้องหวีมันแล้ว!

เสียงวิ่งลงบันไดของตรีประดับดังขึ้นทุกจังหวะที่หญิงสาวซอยเท้าถี่ลงบันไดบ้านไป ระดับความเร็วของเธอไม่ช้ากว่าหนึ่งวินาทีต่อบันไดสามชั้น เมื่อลงมาถึงชั้นหนึ่งได้ก็รีบร้อนจนไม่คิดแวะใส่รองเท้า ผลักประตูข้างบ้านออก เดินตั้งตงด้วยเท้าเปล่าไปตามทางเดินหินที่ปูบนสนามหญ้าซึ่งทอดยาวตรงไปสู่อีกหลัง ตั้งว่าบ้านทั้งคู่เป็นบ้านที่อยู่ในบริเวณเดียวกัน

ใช่แล้ว คุณฟังไม่ผิด ทางเดินหินบ้านของตรีประดับกับบ้านของปุกริมเชื่อมติดกัน จะมีก็แต่รั้วต้นไม้พุ่มเตี้ยๆ ซึ่งสร้างแทนรั้วปูนเท่านั้นที่กั้นอาณาเขตของสองบ้านไว้

“ปุกริม!”

“อืม”

ปุกริมในชุดเสื้อยืดสีขาวยาวกางเกงเชิ้ตเฟลมอเข้าขานตอบแล้วก็เงยไปขณะที่หยันตากุ่มของเขาพินิจมองเท้าขาวสะอาดของตรีประดับ ก่อนจะเลื่อนสายตาสั้นมองหน้าผากที่ปูดโปนเป็นลูกมะนาวของเธอ

“หัวไปโดนอะไรมา”

ตรีประดับลูบหน้าผากตัวเอง เมื่อพบว่าการล้มคะมำเมื่อกี้ทำให้บริเวณนั้นปูดออกมา เธอก็ยังไม่พอใจคนตรงหน้าเข้าไปใหญ่

“ไม่ต้องมานอกเรื่อง แกอธิบายเรื่องรีเบกก้าของฉันมาเดี๋ยวนี้เลยนะ ตกลงเมื่อคืนมันเกิดอะไรขึ้น”

หญิงสาวถามถึง ‘รีเบกก้า’ หรือเจ้ากระเปาะแสนรักของตน สีหน้าไม่พอใจทำให้ปุกริมที่ยังคงจับจ้องตำแหน่งปูดบวมบนหัวเธอจำต้องละสายตา

“เดาไม่ออกเธอว่าเมื่อคืนตัวสร้างวีรกรรมอะไรเอาไว้บ้าง”

ตรีประดับขีดหน้าอย่างไม่ยอมจำนนต่อเสียงตำหนิของอีกฝ่าย เธอเดินเข้าไปใกล้เขาอย่างท้าทาย รู้ว่าอย่างไรเขาก็ต้องยอมอ่อนให้เธอชนะ ก็คนตรงหน้าจะมีเรื่องติดค้างเธออยู่นี่!

“ฉันก็แค่ดีมีป็นิดหน่อย”

“เมหาหัวร่าหน้าแบบนั้น...ไม่เรียกว่านิดหน่อย”

“เอ๊ะ! ก็ฉันอกหัก มันก็ต้องมีพลังเพลอกันบ้าง!”

“อายุหกขวบเหรอ ถึงใช้คำว่าพลังเพลอ”

“เรื่องของฉันสิ แก่เกี่ยวไรด้วย เราไม่ได้เป็นอะไรกันซะหน่อย!”

“อีม”

ปุริมตอบเพียงเท่านั้น แล้วหันไปคิดน้ำใส่วัตตุบางอย่างซึ่งตรีประดับไม่ได้สนใจว่าคืออะไร

“ปุณณ์”

“อีม”

“อ๊ย เลิกทำเหมือนนมอะไรไว้ในปากซะที่ได้ไหม ฉันถามว่าตกลงมันเกิดอะไรขึ้นกับรีเบก้า...ปุณณ์!”

“แกเมาแล้วอ้วกใส่มัน ก็รู้อยู่แล้วนี่”

“แล้วฉันไปอ้วกใส่มันได้ยังไง ไม่มีทางที่จิตใต้สำนึกของฉันจะทำเรื่องแบบนั้นหรอก นอกเสียจากว่าแกจะแก๊ง”

ชายหนุ่มหันมองตรีประดับ “ฉันเคยทำแบบนั้นเหรอ”

“ก็อาจจะเพิ่งเคยเมื่อคืนก็ได้”

“อีม”

“หยุดอีมซะที ทนไม่ไหวแล้วนะ!”

หญิงสาวจ้ำอ้าวเข้าไปใกล้ร่างที่สูงกว่าเธอราวสิบเซนติเมตร แล้วเอื้อมมือแย่งสายยางฉีดน้ำมาจากคนตรงหน้าซึ่งกำลังตั้งหน้าตั้งตาคิดน้ำใส่บางสิ่งบางอย่างที่ตรีประดับคิดว่าน่าจะเป็นต้นไม้

ทันทีที่แย่งสายยางมาได้ หญิงสาวก็หันไปทำงานของเธอ ตั้งใจจะฉีดน้ำใส่ต้นไม้ให้มันรากเน่าตาย เขาจะได้หันมาสนใจการสนทนาของเธอเสียที ทว่าสิ่งที่เธอพบกลับไม่ใช่ต้นไม้ใบหญ้าอย่างที่เข้าใจ แต่เป็นกระเป๋าสีเทาที่นอนน้ำแข็ง เปล่งประกายด้วยหยดน้ำที่เกาะพร่างพราว

ภายใต้แสงตะวัน

“กรี๊ดดด!”

ตรีประดับกรี๊ดร้อง ทั้งสายยางแล้วถลาเข้าไปหากระเป่าสุดรักของตัวเอง มือบางคว้าตัวกระเป่าคว่ำลงเพื่อเทน้ำออก ก่อนนัยน์ตาวาววับจะตัวดกกลับไปมองหมอมหุ้ม สุดท้ายเธอตัดสินใจยืนขึ้น ทุ้มกระเป่าลงพื้นอย่างมีอารมณ์ เดินไปหานายแพทย์ผู้มีสีหน้าไร้ซึ่งชีวิตจิตใจอย่างเอาเรื่อง

“นอกจากทำอ้วกเลอะกระเป่าฉันแล้ว แยกยังเอาสายยางบ้านั้นมาคิดอีก นี่เหรอบอกไม่ได้แก๊ง!”

“ก็มันเปื้อนอ้วก ไม่คิดจะล้างหน้อยหรือ”

“ถ้าหวังดีขนาดนั้น ทำไมแกไม่ส่งร้านทำสปาละยะ!”

“อ้อ...”

ตรีประดับถลึงตาใส่ปูริม ถามเขากลับอย่างเอาเรื่อง “อ้อคืออะไร อ้อที่น้ำจะส่งร้านอย่างที่ฉันบอก หรืออ้อเพื่อให้ผ่านไปงั้นเอง!”

“ก็ต้องอย่างแรกสิ”

“เหอะ คิดแบบนี้แต่สีหน้ากลับดูไม่รู้สึกรู้สิด แกรู้ไหมว่าฉันต้องเก็บตังค์ซื้อกระเป่าใบนั้นตั้งกี่เดือน ฉันต้องอดข้าว! อดน้ำ! อดชอปปิง!”

ตรีประดับว่าอย่างเจ็บแค้นก่อนจะหยุดชะงักไปตั้งว่าคิดอะไรได้ ลู๋จูนัยน์ตากลมโตของเธอก็พรวาระยับขณะจ้องมองหมอมหุ้ม ซึ่งเธอคงไม่มีทางรู้ว่าสายตานั้นทำเอาอีกฝ่ายชักร้อนๆ หนาวๆ ขึ้นมา

ตรีประดับยิ้มร้าย ย่างเข้าไปใกล้ร่างสูงโปร่งที่ยืนนิ่งแล้วกระซิบเสียงเบา “แกต้องซื้อใบใหม่มาใช้ฉัน”

“หืม”

“ไม่ต้องมาหืม เงินเดือนหมอตั้งมากมาย แถมแยกยังโสด ไม่มีภาระทางการเงิน รถก็ไม่ต้องผ่อน เพราะงั้นเงินเดือนที่ได้ต่องจากนี้ก็เอามาซื้อแอร์เมสปีใหม่ให้ฉันเถอะ เอารุ่นหิมาลายน์โซลซึ่สามสิบเลขนะ ดีล!”

ตรีประดับพูดอย่างมาดมั่นเอาจริง ทว่าอีกคนที่โดนบังคับให้ใช้หนี้

กลับมามองเธอเพียงครู่ เขาหันหลังเดินไปปิดก๊อกรู้ หันมาหยุดมองตรี-
 ประดับด้วยสายตาทันที อีกหนึ่งครั้ง ก่อนจะเดินเข้าไปในเรือนกระจกใกล้ๆ
 แล้วปิดประตูลง

เจ้าหนีมองตามร่างสูงที่ปล่อยให้เธอพูดแล้วทิ้งเธอไว้เสียเฉยๆ อย่าง
 ไม่อยากเชื่อ ก่อนจะกระแทกเท้าเดินตามไป ไม่ว่าจะอย่างไรก็ต้องคุยเรื่องนี้
 ให้เคลียร์ เธอไม่มีทางยอมปล่อยให้ตัวเองเสียของรักไปฟรีๆ แบบนี้หรอก!

หญิงสาวผลักประตูเรือนกระจกเข้าไป ภายในนั้นเต็มไปด้วยต้น
 แคคตัสหรือกระบองเพชรต้นเล็กต้นน้อยที่ตั้งเรียงรายอย่างเป็นระเบียบบน
 ชั้นไม้ แต่ละชั้นวางเรียงสูงขึ้นไปจนจดเพดานทรงสูง ใจกลางเรือนกระจก
 คือโต๊ะไม้ตัวยาวใหญ่ที่เต็มไปด้วยเครื่องมือในการดูแลต้นไม้ มัน
 เปรียบเสมือนโต๊ะทำงานอีกแห่งของนายแพทย์บูริม เพราะเขาจะขลุกอยู่ที่
 โต๊ะนั้นเสมอถ้าไม่ต้องเข้าเวรที่โรงพยาบาล สำหรับตรีประดับ เธอเชื่อว่า
 ชายหนุ่มมีต้นกระบองเพชรพวกนี้เป็นเมีย เพราะเขาใช้เวลาแก้มันมากกว่า
 สิ่งไหนในโลกรองจากงานที่โรงพยาบาล ซึ่งเธอลืมไปแล้วว่า...

ที่เขากลายเป็นคนรักต้นกระบองเพชร ก็มีสาเหตุมาจากเธอทั้งนั้น...

ตรีประดับมองภาพตรงหน้าแล้วถอนใจ เดินตามแพทย์หนุ่มที่กำลัง
 หยิบบัวรดน้ำแบบจิตขึ้นมา ไล่ให้น้ำต้นกระบองเพชรแต่ละต้น และไม่ได้
 สนใจเธอที่เดินเข้าไปใกล้ ตั้งว่าเธอเป็นเพียงอากาศธาตุภายในอาณาจักร
 ของเขาเท่านั้น

“อย่ามาเดินหนีนะ!”

“เปล่า”

“นั่นตกลงว่ายังไงล่ะ เรื่องแอร์เมสเบอร์กิน หิมาลายัน ครอคโคไดล์
 ไชซ์สามสิบ จะให้หรือไม่ให้!”

หมอหนุ่มปรายตามองหญิงสาวแล้วพูดเสียงนุ่ม “ทำไมฉันต้องซื้อให้
 คนที่อ้วกใส่คือแกเองไม่ใช่หรือ”

“แต่แกเป็นคนไปรับ ช่วงเวลาที่ฉันไม่ได้สติ แกก็ต้องทำหน้าที่

ป้องกันอ้วกฉันสิ!”

“อย่างนี้เอง”

“อย่ามากวนนะ!”

“กระป๋อไปนั้นมันแพงมากเลยเธอ”

“สามแสน!”

“แล้วใบที่จะเอาล่ะ”

“สามล้าน!”

บุริมมองตรีประดับอย่างตำหนิ “สามล้านสามแสน ถ้าเอาไปขายสามารถเลี้ยงเด็กๆ ในประเทศโลกที่สามได้ตั้งครึ่งประเทศเลยนะ”

ตรีประดับอ้าปากค้างกับเหตุผลที่กำลังชี้เป่ามาตรงๆ ว่าเธอมันช่างไร้สาระกับการใช้เงิน ทว่ายังไม่ทันที่หญิงสาวจะคิดคำพูดเถว่าตัวเองถูกต้องไป ประตูเรือนกระจกก็เปิดออกพร้อมร่างผอมแห้งของลูกเนียง สาวใช้บ้านหมอมหุ่ม

“เสียงคุณปริมจริงๆ ด้วย”

ตรีประดับกับบุริมหันไปทางต้นเสียงซึ่งมีสำเนียงทองแดงพร้อมกัน มองสาวใช้ในชุดอยู่บ้านซึ่งกำลังทำท่าทางดีด้าใหญ่ ก่อนอีกฝ่ายจะเดินปรีเข้ามาหาทั้งสองคนแล้วรีบอธิบาย

“คุณอรุณได้ยินเสียงไวยวายของคุณปริมนะคะ เลยให้ลูกเนียงมาตามไปกินข้าว”

บุริมนิ่งฟังแล้วเอ่ยถามเสียงเรียบ “แล้วแม่ไม่เรียกฉันเหรอ”

สาวใช้ซึ่งกำลังยิ้มแป้นเพราะดีใจที่เจอตรีประดับชะงัก ก่อนจะห่อตัวเดินอ้อมไปใกล้เจ้านายอย่างประจบประแจง “ให้เรียกคุณบุณณ์ด้วยค่ะ แต่ลูกเนียงดีใจที่ได้เจอคุณปริมเลยลืมหูไป แหะๆ”

ตรีประดับยิ้มพอใจคำพูดของสาวใช้ เธอขีดหน้าหันมองบุริมพลางยกคิ้วให้ แล้วหมุนตัวเดินออกไปจากเรือนกระจกตรงสู่ห้องอาหารของบ้านหลังใหญ่ ทั้งนัยน์ตาพราวระยับอย่างคนเจ้าเล่ห์ไว้ให้หมอมหุ่มถอนใจแล้ว

เดินตามมา

โถงทางเดินซึ่งนำไปสู่ห้องอาหารที่บ้าน 'ชวนากร' ไม่ใช่สถานທີ່แปลกใหม่ของตรีประดับ เช่นเดียวกับรูปภาพมากมายของเธอและคนด้านหลังที่ใส่กรอบประดับไว้เต็มบ้าน เริ่มตั้งแต่ภาพทั้งสองยังเป็นเด็กแดงแบเบาะ ภาพแรกเกิดที่นอนอยู่ในตู้อบเคียงกันและมีรูปหน้าเหมือนกันราวกับฝาแฝด ตลอดจนภาพพ่อของทั้งสองที่แลกกันอุ้มลูกของแต่ละฝ่ายแล้วยืนยิ้มกว้าง ไปจนถึงภาพทั้งสองเริ่มคลาน หัดเดิน หัดเขียน ก ไก่ มีกระทั่งภาพวันแรกที่ทั้งสองเดินเข้าโรงเรียนอนุบาล จับจูงมือกันร้องไห้ตาแดงก้ำเพราะถูกพ่อแม่ทิ้งไว้

หญิงสาวหยุดฝีเท้าที่กำลังก้าวเดินตรงหน้ารูปหนึ่ง มันเป็นรูปที่เธอชอบมาเฝ้าดูทุกครั้งเวลามาบ้านหลังนี้ ในรูปคือภาพหญิงสาวท่าทางอิดโรยคนหนึ่งนอนกึ่งนั่งอยู่บนเตียงโรงพยาบาล สองแขนโอบประคองร่างอ่อนแอของทารกเพศหญิงและชายเอาไว้แนบอก ท่อผ้าสีชมพูคือตรีประดับ ท่อสีฟ้าอ่อนคือบุริม ผู้หญิงในรูปนั้นคืออรุณรำไพ แม่ของชายหนุ่ม

และสำหรับตรีประดับ...คนในรูปก็เปรียบเสมือนแม่แท้ๆ ของเธอด้วย พ่อของเธอเคยเล่าให้ฟังถึงวันที่แม่จากไป ในตอนนั้นแม่ของเธอและแม่ของบุริมเจ็บท้องคลอดในเวลาไล่เลี่ยกัน เมื่ออรุณรำไพฟื้นขึ้นหลังคลอดแล้วทราบว่าตรีประดับไร้แม่เสียแล้ว ท่านก็อาสาจะเลี้ยงเธอเอง ท่านเลี้ยงเธอคู่กับบุริมจนกระทั่งพ่อกลับมาเป็นผู้เป็นคนได้เหมือนเก่า ถึงยอมให้พ่อมารับกลับไป แต่หลังจากนั้นพ่อก็ต้องโยนลูกสาวมาให้อรุณรำไพเลี้ยงอยู่เนืองๆ เพราะการเลี้ยงเด็กแรกเกิดนั้นยากจริงๆ เรียกได้ว่าถ้าเธอตื่นเมื่อไร พ่อต้องหิ้วตะกร้าชวดนมมาบ้านนี้ พอเธอหลับนั้นละ อรุณรำไพถึงจะยอมให้พ่อเอาตัวกลับไปนอนที่บ้านได้ ก็วัตรประจำวันดำเนินไปอย่างนี้จนกระทั่งเธอโต พ่อบอกว่าสาเหตุที่บ้านสองหลังไม่มีรั้วกันก็เพราะแบบนี้ เพราะพ่อเดินไปกลับทุกวัน เปิดประตูรั้วข้างบ้านเข้าๆ ออกๆ ทุกวันจนประตูบ้านพังไปแปดบาน สุดท้ายไกรราชซ่อมไม่ไหว จึงตกลงพังทั้งรั้วทั้ง

ประตูบ้านหึ่งเสียวเลย

อยู่กันแบบไม่มีรั้วกันนี่ละ!

หญิงสาวยิ้มกว้างขณะคิดถึงเรื่องราวเก่าๆ เธอเคารพและรักพ่อแม่ของปรีมมาก โดยเฉพาะอรุณรำไพที่ตรีประดับนับถือเป็นเหมือนแม่คนที่สอง แม้ว่าหลังจากนั้นอีกไม่กี่ปีอรุณรำไพจะมีน้องใหม่ให้ปรีมหนึ่งคน แต่ท่านก็ยังคงดูแลตรีประดับตั้งลูกสาวแท้ๆ เสมอต้นเสมอปลายไม่เปลี่ยน เรื่องราวความสุขควรจะจบลงเพียงเท่านั้น ทว่าอุบัติเหตุเมื่อหลายปีก่อนกลับพรากรมหายใจของน้องปรายไป ตอนนั้นอรุณรำไพสภาพจิตใจแย่ถึงขั้นต้องเข้ารับการบำบัด ทุกคนเป็นห่วงว่าอรุณรำไพจะแย่ไปกว่านั้น เพราะเธอแต่โทษตัวเองเรื่องการจากไปของลูกสาว

“ปรีม...ปรีมจริงๆ ด้วย!”

ตรีประดับหยุดความคิดในหัวแล้วหันไปยังสุดทางเดินซึ่งเป็นห้องอาหาร พบอรุณรำไพ มารดาของความเป็นหมอยืนส่งยิ้มมาให้ ใบหน้าอ้อมอย่างคนใจดีเผยยิ้มกว้าง มือข้างหนึ่งของท่านประคองถาดแก้วกาแฟเอาไว้ อีกข้างกางออกเรียกให้ตรีประดับวิ่งเข้าสู่อ้อมแขนอย่างที่ชอบทำตอนเด็กๆ

“ป้าอรุณณณ!”

ตรีประดับถลาเข้าหาร่างระหงซึ่งยังไม่ทิ้งเค้าความสวยเต็มแรง โอบกอดมารดาของปรีมอย่างออດอ้อนเช่นเด็กเล็กๆ มากกว่าจะเป็นสาวสะพรั่งวัยเฉียดสามสิบ

“ป้าคิดแล้วเชื่อว่าต้องเป็นเสียงปรีม” อรุณรำไพกล่าวอย่างแซมซิ่นก่อนจะหันไปเอาความกับลูกเนียงที่ยืนยิ้มอยู่ไม่ไกล “เห็นไหมลูกเนียง ฉันบอกแล้วว่าฉันจำเสียงยายปรีมได้ หล่อหนะเถียงว่าไม่ใช่ๆ อยู่นั่น”

สาวใช้ซึ่งมองเจ้านายและตรีประดับโอบกอดกันกลมอ้อมแห่งๆ ก่อนพุดยอให้พินผิต “ก็คุณปรีมเธอเป็นลูกสาวคุณอรุณนี่คะ ลูกเนียงจำเสียงแม่นกว่าคุณอรุณสิถึงจะแปลก”

อรุณรำไพหัวเราะชอบใจแล้วก้มถามหญิงสาวที่ตนโอบไว้แนบอก

“ว่าแต่จะกลับมาบ้านทำไมปริมไม่โทร. มาบอกปีก่อน ป้าจะได้ทำ
แกจืดตำลึงหมุบะซ้อของโปรดปริมไว้”

ปริมที่เพิ่งเดินมาถึงมองภาพกอดกันไปกอดกันมาที่เห็นจนชินตา
ระหว่างตรีประดับกับแม่ของเขาโดยไม่พูดอะไร ทำเพียงตรงไปรับถาดจาก
มือแม่มาถือแทน ก่อนจะเดินไปทางโต๊ะอาหาร ลงมือเสิร์ฟกาแฟดำและ
ขนมปังสองแผ่นอันเป็นมือเข้าของเขาด้วยตัวเอง นั่นเพราะเวลามีตรีประดับ
แม่ก็จะไม่สนใจเขา เขาจึงต้องหัดทำอะไรเองตั้งแต่เด็กๆ วิชาหมักก็ต้องหา
มาใส่ขวดนมกินเอง อาบน้ำก็ต้องแต่งตัวเอาเอง กล่อมนอนก็ต้องฟังเอาจาก
เสียงที่แม่กล่อมตรีประดับ

ช่วยไม่ได้ ก็ฝายนั้นเขาเป็นลูกรักนี่

ทว่าตรีประดับซึ่งมองท่าทีของปริมอยู่ตลอดรีบถลันออกจากอ้อม
กอดของอรุณรำไพ เปลี่ยนเป็นจับมือท่าน เดินลงไปยังโต๊ะอาหารแล้ว
ยื่นกรานเสียงดังฟังชัด

“ไม่เป็นไรค่ะป้ารุณ ช่วงนี้ปริมได้อะตออยู่ ซ้ำๆ รับแต่ ‘กาแฟกับ
ขนมปังสองแผ่น’ เท่านั้น” เธอเน้นแล้วเหลือบตามองปริม ซึ่งหมอมหุ้มมอม
ตอบเธอทันทีอย่างรู้ทันว่าหญิงสาวคิดจะทำอะไร

“อย่างนั้นหรือจ๊ะ แต่ป้าทำขนมปังปิ้งไว้ชุดเดียว เอ...งั้นก็กินของ
ตาปุณณ์ก่อนเถอะ ปุณณ์นะเขายอมให้ปริมก่อนอยู่แล้ว ใช่มัหลูก”

ปลายประโยคคนเป็นแม่หันไปถามปริมอย่างต้องการความเห็น ทว่า
คำตอบของคำถามข้อนี้มีเพียงคำตอบเดียวอยู่แล้ว

“ครับแม่”

ตุ๊บ!

ตรีประดับกระแทกกันนั่งลงหน้าแก้วกาแฟและจานขนมปังปิ้งตรง
หน้าปริมทันทีที่ไม่มีปฏิกิริยา ถึงแม้เธอจะรู้ดีแก่ใจว่าแพทย์หมุ้มไม่ชอบกิน
อาหารเข้าผิดเวลาก็ตาม ใบหน้าสว่างใสอย่างเป็นธรรมชาติเพราะไม่ได้แต่ง
เติมเครื่องสำอางใดๆ หันมองเขา นัยน์ตากลมโตพราวระยับ มุมปากยิ้ม

เยาะเย้ยเจ้าของคนเก่าของกาแฟและขนมปังสองแผ่นที่เธอแย่งมาได้ และถึงแม้เธอจะเกลียดกาแฟดำไม่ใสครีม ไม้ไผ่ตาลของบุริมมากแค่ไหน ก็ยังกลั่นใจดื่มเข้าไปอีกโต ทั้งยังกัดขนมปังปังขาดครึ่งโชว์เขากอีกด้วย

‘โง่งนะ! อยากปฏิเสธร้านนี้สัก เจ็บปวดไหมล่ะ!’

บุริมมองคนเคี้ยวขนมปังปังตุ๋นๆ ยั่วเขาโดยไม่ปรึกษาพูดอะไรเช่นเคย ทำเพียงมองเรียวปากอิมอย่างตั้งใจ เห็นเศษขนมปังเล็กๆ ติดที่ขอบปาก... นั่นทำให้เขายิ้ม

ตรีประดับซึ่งเห็นรอยยิ้มนั้นก่อนใครหยุดเคี้ยวสิ่งที่อยู่ในปากทันที เธอยกมือขึ้นลูบปากแล้วสะบัดเศษขนมออกไป ส่งสายตาค้อนขวับให้หมอนุ่ม ก่อนจะวางขนมปังปังที่เหลือลงบนจาน แล้วผลักจานอาหารเข้าที่แยง คนอื่นมาได้ออกห่างตัวราวกับจะบอกทุกคนว่าเธอจะไม่รับมันอีกแล้ว

อรุณรำไพที่ยิ้มมองสองหนุ่มสาวส่งสายตาดูพันกันหยุดยิ้มทันที หล່ล่อนเดินเข้าไปใกล้ตรีประดับ ยกมือลูบศีรษะที่ปกคลุมด้วยเส้นผมสีน้ำตาลธรรมชาติลิ้นมือแต่ดูยุ่งเหยิง

“กินแค่นี้ดีเองหรือจ๊ะ หรือเพราะกาแฟไม่ถูกปาก ป้าให้ลูกเนียง ยกน้ำหวานมาให้ดื่ม เอ...หรือนมช็อกโกแลตที่บุริมชอบดี”

ตรีประดับถอนหายใจน้อยๆ โใบหน้าอมทุกข์ดูหมองเศร้าอย่างน่าสงสาร นัยน์ตาคู๋สวยที่มักสดใสอย่างคนหัวไวหลุบลงราวกับพยายามเก็บซ่อนความรู้สึก และนั่นทำให้บุริมที่ยืนมองอยู่ตัดสินใจนั่งลงบนเก้าอี้ฝั่งตรงข้าม ยกแขนเท้ากางมองละครฉากใหญ่ที่นางสาวตรีประดับกำลังจะแสดง

แน่นอน เขารู้ว่าไอ้ท่าทางแบบนี้และสีหน้าแบบนี้มันบ่งบอกว่าอีกฝ่ายคิดจะทำอะไร ก็...ทำไมจะไม่รู้ เขาเห็นและสังเกตตรีประดับมาตั้งแต่เล็ก ขึ้นไม่ค่อยดูทำที่เหล่านั้ไว้ให้ดีๆ เขาคงได้เป็นฝ่ายเปลืองพลัง พลัดทำโดนคนตรงหน้าเล่นงานเอาล่ะสิ

“ไม่ใช่หรือคะ กาแฟของป้ารุนแรงถูกปากบุริมมาก แต่ว่า...บุริมแค่รู้สึกไม่อยากกินอะไรตอนนี้ บุริมกำลังบอบช้ำทางความรู้สึกอยู่น่ะค่ะ”

กล่าวจบหญิงสาวก็ยกมือขึ้นปิดปากอย่างไม่อาจรับความกระทบกระทั่งอันใจที่เกิดขึ้นได้ และกิริยานั้นก็ทำให้หมอเพียงคนเดียวเลิควัยขึ้นอย่างสนใจ แวบหนึ่งเขาเห็นตรีประดับเหลือบมองมาก่อนจะหลุบตาลงตามเดิม อันเป็นกิริยาที่ทำให้คนมองเช่นแม่ของเขารู้สึกได้ว่า เรื่องที่เกิดขึ้นย่อมมีอะไรเกี่ยวข้องกับเขาอย่างแน่นอน

เจ้าเล่ห์...

อรุณรำไพบมองลูกชายคล้ายจะตำหนิ แล้วโอบคิระชะของตรีประดับไว้แนบอก “ปฤณห์ทำอะไรปริมหรือลูก เล่าให้ป่าฟัง เตียวป่าจัดการให้”

ตรีประดับส่ายหน้าดิ๊ก เธอกระซิบตอบเสียงแผ่วอย่างไม่มั่นใจ “ปริมไม่อยากจะพูดค่ะ ไม่อยาก...ให้คุณป่าตำหนิปฤณห์”

พูดกลางหญิงสาวก็เหลือบมองแพทย์หนุ่มพลาจ แต่คราวนี้ไม่ใช่การหลบตาหนีอย่างครั้งก่อน เพราะเธอแลบลิ้นใส่เขาอย่างรวดเร็ว แน่หนอนว่าคนที่มองเห็นความเจ้าเล่ห์นั้นมีแพทย์หนุ่มคนเดียว

“เมื่อคืนมันเกิดอะไรขึ้น ปฤณห์ เล่าให้แม่ฟัง”

ปริมที่เพิ่งถึงคิวพูดกำลังจะเริ่มอธิบาย ทว่าพอเห็นสีหน้าไกรธแทนตรีประดับของแม่ ข้าไ้ตัวข้างล่างที่ซบอภแม่เขาอยู่ยังหันมาแลบลิ้นใส่ยิกๆ คนเป็นหมอก็ไม่คิดแก้ตัวอะไร ซึ่งเอาเข้าจริง เขายังไม่รู้ด้วยซ้ำว่าเรื่องนี้ตัวเองผิดได้อย่างไร

“ปฤณห์จะพูดอะไรได้ละครับแม่ ปฤณห์มันก็เป็นแค่เหยื่อเท่านั้น”

ตรีประดับที่แสรังทำเป็นซบอภอรุณรำไพบริบถถึงตาใส่หมอหนุ่มทันที ทว่าเสียงของคนที่โอบเธอไว้กลับดังชัดขึ้นอย่างเอาเรื่องเอาราวลูกชาย

“เล่าให้แม่ฟังว่าเมื่อคืนเราทำอะไรปริม!”

“ปริมเมาครับ ปฤณห์เลยไปแบกกลับมาบ้านเหมือนทุกครั้ง”

ชายหนุ่มเอ่ยตามความจริง ทว่าตรีประดับที่ฟังอยู่ตลอดเพราะไม่ทราบเหตุการณ์ในช่วงนั้นเริ่มเกร็งตัวแข็ง เพราะคำพูดของอีกฝ่ายถ้าฟังเผินๆ เธอช่างดูสำมะเลเทเมาเหลือเกิน

“คือ...เมื่อคืนปริมเมานิดหน่อยนะค่ะป้ารุณ”

หญิงสาวว่าก่อนจะเลิกก็มองปริมอย่างปรามๆ ทว่าหมอมห่มกลับทำสีหน้าราวกับจะถามว่า แบบนั้นเรียกว่าเมานิดหน่อยหรือ

“ป้ารุณก็รู้ว่าปริมเนียเป็นคนคออ่อนมากมาก พอเพื่อนคะยั้นคะยอให้ตีหมอก็เลยเมา แต่ว่า...หลังจากนั้นปุณณ์กลับ...”

หญิงสาวยกมือขึ้นปิดปากอีกครั้งอย่างคนที่ไม่สามารถทำใจเอ่ยวาจาเสียดแทงหัวใจได้ อรุณรำไพโอบหญิงสาวไว้อย่างเดิม มองลูกชายอย่างคาดโทษแล้วเอ่ยถามเอาความจากหญิงสาวในอ้อมกอด

“ปุณณ์ทำอะไรลูก”

“ปุณณ์ไปปรับปริมกลับค่ะ แต่ตอนอยู่บนรถปริมอยากอ้วก แทนที่ปุณณ์จะจอดรถให้ปริมอ้วกดีๆ เขากลับบังคับให้ปริมอ้วกใส่กระเป๋าสตางค์ของปริม ฮึ่ก...ป้ารุณดูปุณณ์สิคะ เขาต้องการจะแกล้างปริมจริงๆ ด้วย เขาหมั่นไส้ที่ปริมเมาแล้วกลับบ้านเองไม่ได้ถึงต้องลำบากเขา”

ปริมซึ่งอยู่ในท่าทำค้างและตั้งใจฟังตรีประดับเล็กก็ขึ้นสูงกว่าครั้งก่อน นั่นเพราะเขากำลังแปลกใจว่าทำไมตรีประดับถึงเดาเรื่องเมื่อคืนจนเกือบถูกต้องทั้งหมด

“ไม่ได้จะแกล้าง แต่แกกำลังจะอ้วกใส่รถฉัน ก็เลย...”

“นั่นไง! นั่นแหละแกล้าง!” หญิงสาวชี้หน้าหมอมห่มอย่างไม่ยอม “เพราะฉะนั้นก็สมควรแล้วที่แกต้องซื้อกระเป๋าใบใหม่มาใช้ฉัน ถ้าแกไม่ยอมฉันจะเอาเรื่องนี้ไปฟ้องลูกราชเลยคอยดู!”

อรุณรำไพที่ฟังทุกอย่างอยู่เบิกตากว้างอย่างตกใจเมื่อตรีประดับกล่าวว่าจะนำเรื่องทะเลาะเบาะแว้งนี้ไปฟ้องไกรราช สามีของหล่อน หล่อนในฐานะภรรยาและแม่ย่อมไม่มีทางยอมให้สามีและลูกชายต้องกระทบกระทั่งทางอารมณ์กัน ฉะนั้นเรื่องนี้ต้องจัดการให้จบตรงนี้และทันทีเลยด้วย

“เอาละๆ ใจเย็นๆ ก่อนนะจ๊ะ” แม่ของปริมเริ่มไถลไถลี่ย แล้วเงยหน้ามองลูกชายซึ่งมองตอบหล่อนด้วยสีหน้าไม่ยอมรับ แต่ก็ไม่ได้คิดปฏิเสธใดๆ

“ปุ่นณ์”

“ครับ”

“จัดการเรื่องกระเป๋าของปริมให้เรียบร้อย แม่ไม่อยากจะให้เรื่องนี้ไปถึงหูคุณพ่อ ปุ่นณ์จัดการให้แม่ได้ไหม”

ปริมไม่ตอบรับในทันที เขามองคนที่ยิ้มเป็นเส้นน้อยอีกปากข้างๆ แม่อย่างแสนจะมันเขี้ยว ก่อนจะหันกลับไปทางบุพการีโดยที่สีหน้าท่าทางไม่ได้เปลี่ยนไปจากเดิม

“แต่ว่ากระเป๋าใบที่ปริมจะเอาแพงมาก”

“หมายความว่าลูกจะผลักรถแล้วให้แม่เป็นคนจ่าย”

“ไม่ครับ ความผิดปุ่นณ์ ปุ่นณ์ควรจ่ายเอง”

ตรีประดับพยักหน้าสมทบคำพูดของชายหนุ่มอย่างหนักแน่นแล้วยิ้มกว้างให้เขา ทว่ายังไม่ทันที่ตัวเธอจะได้ยกมือไหว้ขอบคุณเสียปุ่นณ์หรือพูดจาเหน็บแนมกลับไป เสียงหนุ่มของคนเสียเงินโดยไร้เหตุผลตั้งแต่เข้ากลับซัดทุกอย่างเสีย

“แต่ปุ่นณ์ขอผ่อนจ่ายนะครับแม่ จ่ายสดคงไม่ไหว”

“ตะ...เตี้ยว แกจะซื้อแอร์เมสเบอร์กิน หิมาลายน ครอคโคโดล์ ไชซ์สามสิบ โดยการผ่อนจ่ายเนี่ยนะ! ขอโทษ ฉันไม่คิดว่าจะมีขอผ่อนยอมาให้แกทำแบบนี้!”

“นั่นแกคงต้องอด เพราะถ้าจะเอาก็กมีทางเดียวคือฉันจะผ่อนเป็นเดือนๆ ให้”

“ปุ่นณ์!”

อรุณรำไพบองสงครามที่ทำท่าจะก่อดวงขึ้นอีกครั้งแล้วห้ามไว้ “เอาละจ๊ะๆ เตี้ยวแม่จะลองถามคุณโหมฉายให้แล้วกัน ว่าร้านกระเป๋าแบรนต์เนมของน้องสาวเธอรับผ่อนจ่ายสินค้าหรือเปล่า ถ้าเขารับ แม่จะเป็นธุระสั่งกระเป๋าที่ปริมจะเอาให้”

ปริมขานรับอย่างเสียไม่ได้ แต่แล้วเสียงทุ้มของไกรราช พ่อของ

แพทย์หนุ่มก็ตั้งขึ้นขณะเดินเข้ามาในห้องรับประทานอาหาร

“ไม่ต้องผ่อนหรือก พื่อให้ยืมก่อนแล้วค่อยมาใช้คืนทีหลัง”

ตรีประดับมองไกรราชซึ่งเดินตุ้มๆ มาหนึ่งที่หัวโต๊ะ ก่อนจะกระเียบเข้าไปนั่งใกล้ๆ อย่างประจบประแจง เธอเอื้อมคล้องแขนอีกฝ่าย โนมศีระชะดูแขนพ่อของบุริม โดยไม่ลืมหันไปยกคิ้วให้ชายหนุ่มเป็นการซ้ำว่าทั้งพ่อและแม่ของเขามีแต่คนเข้าข้างเธอ

“ขอบพระคุณค่ะลู่ราช”

บุริมมองพ่อและแม่ของเขาที่โอ้ตรีประดับ ตามใจหล่อนจนเสียดึก...ไม่ลิ เสียดแก่ แล้วเอ่ยเสียงราบเรียบขณะก้มเขียนมบั้งบั้งชุดใหม่ที่ลูกเนียงเพิ่งยกมาเสิร์ฟ

“ไม่ตามใจจนออกนอกหน้ากันไปเธอครับ กระเป่าราคาตั้งสามล้านสี่ยวนะ”

ไกรราชยืมมองลูกชายก่อนจะเหล่มองภรรยาที่ยืนลอบศีระชะตรีประดับ ด้วยใบหน้ายิ้มแย้มแบบเดิม คนเป็นพ่อแสรังหยิบหนังสือพิมพ์บนโต๊ะมาทางอ่าน เหล่มองตรีประดับที่กำลังยกแก้วกาแฟตักขึ้นจิบอีกครั้ง แล้วพูดแผนการในใจให้ทุกคนฟัง

“ก็ถือซะว่าค่ากระเป่าสามล้านเป็นค่าสินสอดไปลิเจ้าบุญถณ์ อย่างนี้สมเหตุผลผลที่แกจะจ่ายขึ้นมาหรือยัง”

พรวด!

กาแฟดำที่ตรีประดับจกจกมาจากผู้เ็นฟุ้งกระชูดออกจากปากทันทีที่จบประโยคเรื่องค่าสินสอด หญิงสาวล้าล่กอย่างรุนแรงแล้วเงยหน้ามองไกรราชที่นั่งยิ้มอ่านหนังสือพิมพ์อย่างสบายใจอยู่ข้างๆ

ทว่าบุริมผู้หลบกาแฟที่เธอพ่นได้อย่างฉิวเฉียดกลับไม่กล่าวรับปากอะไร ทำเพียงยกแก้วขึ้นจิบกาแฟบ้าง และคงไม่มีใครรู้หรือกว่า เรียบวกาทีบดบั้งด้วยขอบแก้วนั้น...

กำลังยิ้มอยู่